

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

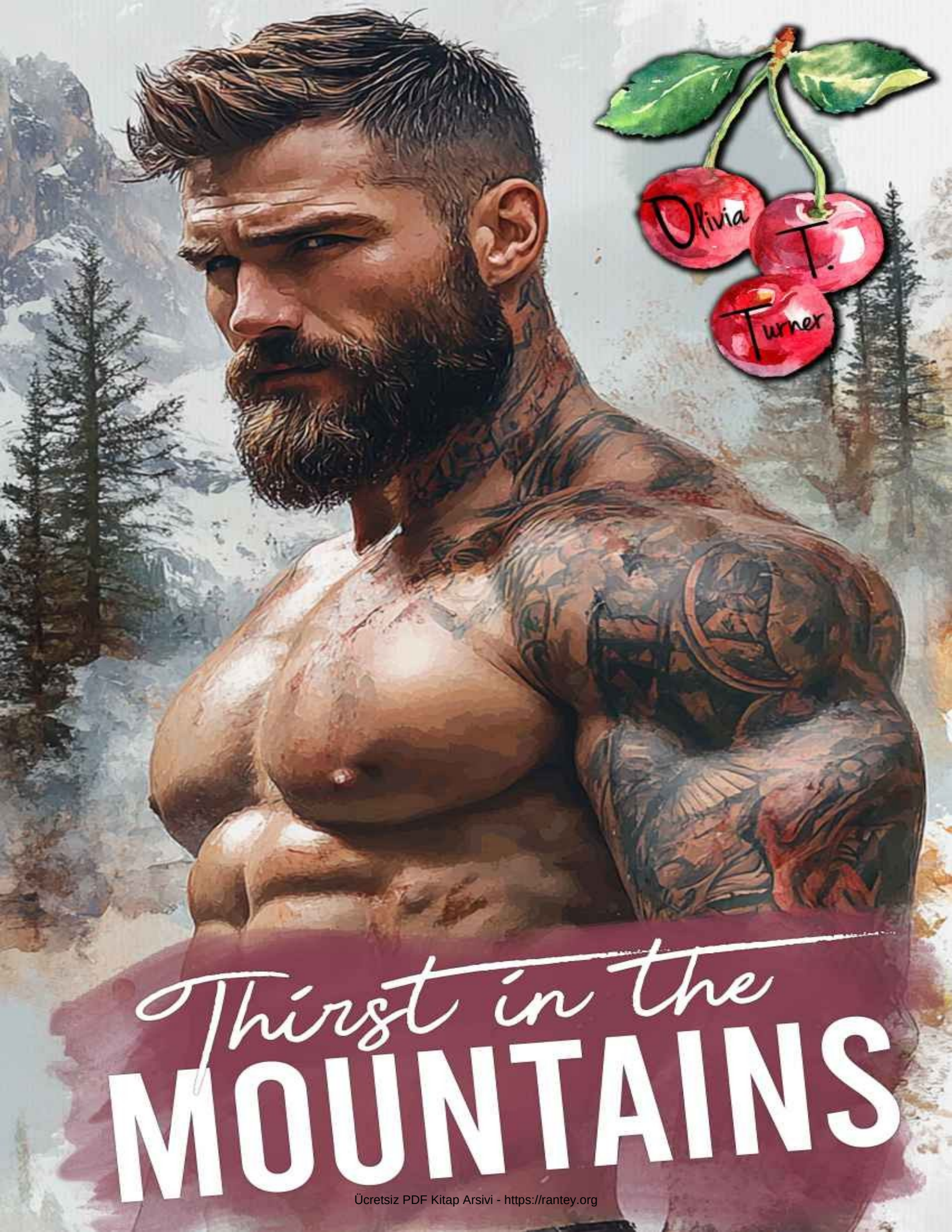
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Thirst in the
MOUNTAINS

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

DAĞLARDA SUSUZLUK

GREENE MOUNTAIN BOYS

KİTAP 12

OLIVIA T. TURNER

Telif hakkı© 2025 Olivia T. Turner'a aittir.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yazarın yazılı izni olmaksızın e-posta, fotokopi, baskı, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez. İzin talepleri için, e-posta Olivia@oliviatturner.com

Çalışmalarımı desteklediğiniz için teşekkür ederim!

Bu bir kurgu eseridir. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, işletmeler, şirketler, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

www.OliviaTTurner.com

Editör Karen Collins Düzenleme
Kapak Tasarımı Olivia T. Turner

DAĞLARDA SUSUZLUK

Bir köpek çaldım.

Ama bunun için çok iyi bir nedenim vardı.

Yasadışı bir doğrama dükkanında yalnız ve bakımsız bir bekçi köpeği idi, ben de onu çaldım ve kaçırmaya başladık.

Sonunda Greene Dağları'nda yeni bir hayat kurduk.

Köpek mutluydu, ben mutluydum, her şey harikaydı.

Ama sonra eski hayatımız bizi yakaladı.

Suçlular kendilerine ait olanı almak ve bu süreçte beni cezalandırmak için geldiler.

Polise gitmekten başka çarem yoktu.

Biraz koruma arıyordum ama onun yerine bir koruyucu buldum.

Emmanuel Rush.

Gördüğüm en büyük, en kötü, en koruyucu dağ adamıydı.

O tam da ihtiyacım olan şeydi.

Birden fazla şekilde.

Bana onun olduğumu söylemesi için tek bir bakışı yetti. Bir daha kimsenin beni incitemeyeceğini.

Ve ona inanmam için sadece bir bakış yetti.

Uyarı: Bu dağ adamı polis tamamen yüklü geliyor - geniş omuzlar, kirlili düşünceler ve konu kız arkadaşı olduğunda sıfır soğukkanlılık. Sadece korumak ve hizmet etmekle kalmıyor, sahipleniyor ve yutuyor.

Aldatma olmadan ve süper tatlı bir HEA garantili en iyi şekilde anında aşk. Keyfini çıkarın!

***Hey köpek severler! Bu kitapta hiçbir köpeğe zarar verilmiyor ve köpekler de sonsuza dek mutlu oluyor!

İÇİNDEKİLER

[Kopyalama hakkı](#)

[Dağlarda Susuzluk Bölüm](#)

[1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11 Sonsöz](#)

[Epilog](#)

[Daha fazla dağ adamı!](#)

[Gelin ve özel Facebook Grubuma katılın! Sesli Kitaplar](#)

[Takıntılı Ol Beni](#)

[Takip Et...](#)

*Duyulabilecek en romantik şeyin "Senin için kanıtlardan
kurtulacağım" olduğuna inanan okuyucular için.*

BİRİNCİ BÖLÜM

Lucy

Bu adamı seviyorum. O benim ölüm-kalım.

Onunmasif Göğüs. Onunkahverengi Gözleri.
Onun koruyucu

Doğa.

Bana baktığında hissettirdiklerini seviyorum, sanki yanlış bir şey yapamazmışım gibi. Sanki hayatının aşkıymışım gibi. Sanki bana kötü bir şey olmasına izin vermeden ölecekmiş gibi.

Salyalarım akmadan da yapabilirim.

Etrafımızdaki güzel dağlara hayranlıkla bakarak otoyolda ilerliyorum. Her virajda insanın nefesini başka bir manzara var. Cutter'ın başı camdan dışarıda, kulakları rüzgarda sallanıyor, uzun salya akıntıları arkasındaki suni deri koltuklarımı kaplıyor ve ortalığı kirletiyor.

Radyoyu açıyorum ve bana dönüyor, o büyük kahverengi gözleri güven ve sevgi dolu. Gülümsüyorum.

"Bu şarkıyı daha önce hiç duydun mu?" Ağzıma vişneli bir Starburst atarken beni izlerken soruyorum. "Üzgünüm, alamazsın. Köpekler için iyi değil. Noah Kahan. Stick Season. Beğendin mi?"

Arabanın hoparlörlerinden bangır bangır yükselen muhteşem şarkıya kalarak açık pencereye geri döner.

Güzel sözlere odaklanmaya çalışıyorum, midemdeki şiddetli endişeye değil.

Bu çok kötü. Bu
çok kötü. Bir
köpek çaldım.

Yargılamadan önce beni dinleyin. Bir köpek çalmak *her zaman* kötü bir şey değildir.

Bazı insanların köpek çalmak için çok iyi nedenleri var, çok teşekkür ederim ve ben de onlardan biriyim.

Her şey sekiz ay önce başladı.

Ticari ve konut tipi su pompaları satan bir şirkette resepsiyonist olarak işe başladım. Heyecan verici, değil mi? Oldukça iyi bir işti, telefonlara cevap veriyor ve işçileri işlere göndermek için koordine ediyordum. Biraz sıkıcıydı ama iyiydi.

Mesele şu ki, şehrin en güzel yerinde değildi. Sol taraftaki komşum bir çakıl ocağıydı ve sağ taraftaki komşum da bir tamirci dükkânı ve hurdalıktı.

Ne zaman ofisime gitmek için tel örgünün yanından geçsem, neredeyse vahşi olan Rottweiler cinsi bekçi köpekleri hırlayarak ve ağzından köpükler saçarak yanıma gelirdi. Her seferinde ödümü koparırdı. Çitin üzerine ve korkunç bir şekilde havlayarak bana

Aramızda çit olmasaydı, akşam yemeğinde beni yiyeceğini biliyordum. İlk seferinde sıcak kahveyi göğsüme döktüm, çok korkmuştum. İkincisinde, kağıtlarımı toprağa düşürdüm. Üçüncüsünde, dördüncüsünde ve ondan sonraki her seferinde koştum, korktum ve o hırlayıp her şeyiyle çite saldırırken çitin köpek saldırısını engellemesi için dua ettim.

Ondan nefret ediyordum. İşe gitmekten korkmaya başladım. Bazen ellerimin titremesini durdurmak için masamda on dakika derin nefes almam gerekiyordu.

Üç ay geçti.

Ve geçen her gün benden daha fazla nefret ediyor gibiydi. Beni spor olsun diye avladığını düşünürdüm, o hırçın hırıltısıyla farklı yerlerden çıkıyordu ve eminim ki hayatımdan yıllar çalıyordu.

Sonra bir gün, akşam yemeğinden kalan fazladan biftek vardı ve aklıma bir fikir geldi.

Çitin yanından geçerken, Cujo koşarak geldiğinde onu fırlattım. Durdu ve ben aceleyle içeri girerken onu yalayıp yuttu.

Bunu her gün yapmaya devam ettim. Hafta sonu ona güzel, sulu bir biftek alırdım, Pazar gecesi pişirirdim ve sonra hafta için keserdim.

Bu şekilde bir hafta geçirdikten sonra artık havlamıyor ve beni gördüğünde çitlere saldırmıyordu. İki hafta sonra koşmaya ve kuyruğunu sallamaya başladı.

Arkadaş olduk. Atıştırmalıklarını verdikten sonra kalıp onunla konuştum. Bir ay sonra parmaklarımı çitinden geçirdim ve o parmaklarımı yaladı. onun adını gördüm.

kirli kahverengi renginden sarkan etikete kazınmış- Kesici.

Artık çitin yanından geçmekten korkmuyordum. Aslında bunu dört gözle bekliyordum. Beni her gördüğünde çok mutlu görünüyordu; herkesten daha mutluydu.

Molalarımda dışarıda oturdum ve o da uzanır, o sevgi dolu kahverengi gözleriyle bana bakardı. Bazen kitap okurdum. Bazen ona müzik dinletirdim. Bazen ona sorunlarımı anlatırdım. Her zaman dinliyor gibi görünürdü ve bana eşlik ettiği için her zaman mutluydu.

Sonbahar geldi ve soğuk yağmur da başladı. Şiddetli bir sağanak sırasında, Cutter'ın saatlerce parçalanmış bir araba kapısının altına sığınmaya çalışmasını pencereden kalbi kırık bir şekilde izledim. Sahiplerinin onu gece gündüz, hava nasıl olursa olsun sürekli orada bıraktıklarını biliyordum. Arazinin köşesinde bir köpek kulübesi vardı, ama tahtaları çürümüştü ve içinde hiç görmedim. Hiçbir zaman anlayamadığım bir nedenden dolayı o kırık sarı kapının altında, soğuk çamurun içinde yatmayı tercih ediyordu.

Saat üçe doğru, daha fazla dayanamadım. Cutter'ın kafası dikleşti ve sahibiyile konuşmak için o doğrama dükkanına girdiğimde gözleri beni takip etti.

Fazla uzağa gidemedim.

Arkaya taranmış saçları, ince keçi sakalı ve boynunda akrep dövmesi olan pespaye adam, yağmur yağarken köpeğini içeri almasını önerdiğimde yüzüme güldü.

Angelo başını bana doğru sallayarak, "O bir bekçi köpeği, hanımefendi," dedi. "Kötü ve kızgın olması gerekiyor. Karnı kurabiyelerle dolu bir kanepeye kıvrılmaya alışırsa bana iyi geleceğini mi sanıyorsun?"

Hiçbir şekilde çatışmacı bir insan değilim. Bir restoranda yanlış sipariş alırsam, genellikle bunu görmezden gelirim ve toplum içinde olay çıkardığımı hiç sanmıyorum.

Ama arkadaşımın o yağmurda o kadar zavallı görünen görüntüsü içimde bir şeyleri harekete geçirdi.

Ona yapılan muameleden nefret ettim. Dükkan kapalıyken bütün hafta sonu ona yemek verilmemesinden nefret ettim. Hiç sevilmemesinden, hiç öpülmemesinden, hiç sarılmamasından, hiç iyi çocuk denmemesinden nefret ettim. Tüm bu hayal kırıklığı ve öfke kabardı ve patladı.

"Ona kötü davranıyorsun," diye bağırdım. "O bunu hak etmiyor!"

Gözlerini devirdi. "Jant alacak mısın, almayacak ?" "*Çalıntı* jantlar mı?" Ona ters ters bakarak söyledim.

O da bana ters ters baktı.

Boyumdan büyük bir işe kalkıştığımı biliyordum. Buraya girip çıkan bir sürü serseri vardı ve kavgaya en çok yaklaştığım an, lisedeki voleybol takımımın diğer takımla bağırış çağırışa başladığı andı. Neyse ki ben servis atıyordum, o yüzden arkadaydım.

"Su pompalarınıza geri dönseniz ve ben de bu konuşmayı unutsam nasıl olur?" diye uyardı. "Aksi takdirde, ıslak bir köpekten daha büyük sorunlarımız olacak. Beni anlıyor musun?"

Dilimi ısırdım, döndüm ve hışımla oradan çıktım.

"Ve bekçi köpeğimi beslemeyi bırak!" diye arkamdan bağırdı.

Yağmur yağıyor olmasına rağmen Cutter ayağa fırladı ve koşarak yanıma geldi, ıslak kuyruğunu sallayarak çit boyunca beni takip etti.

"Üzgünüm dostum," diye fısıldadım ona. "Yapabileceğim fazla bir şey yok."

Bana hiç kızgın görünmüyordu. Sadece dost bir yüz gördüğü için mutluydu.

İki hafta sonra, bir Çarşamba öğleden sonra, ofisimden dışarı adımımı attım ve gölgelerin arasından elinde bir bıçakla biri çıktı.

"Bana çantanı, mücevherlerini ve telefonunu ver," diye tısladı adam.

Dondum kaldım, dehşet içinde ona bakıyordum. Arkasında iyi bir şey olmayan çukur gözleri vardı. İlk başta, uyarısından sonra bile Cutter'ı beslemeye devam ettiğim için onu Angelo'nun göndermiş olabileceğini düşündüm ama titreyen ellerinden bir sonraki uyuşturucu için para bir keş olduğunu hemen anladım.

"Gidelim, *kaltak*," diye tıslayarak bıçağı aramıza sapladı. Yüzüme tehlikeli bir şekilde yaklaştığında nefesim kesildi.

Kımıldayamıyordum ama neyse ki kımıldamak zorunda değildim. Tüylü kurtarıcım aylardır duymadığım şekilde havlayarak ve hırlayarak hurdalığa doğru geldi. Cutter başımın belada olduğunu gördü ve o kadar yükseğe sıçradı ki çitin tepesine . O çılgın köpek tepeye nasıl çıktı bilmiyorum ama çıktı ve tırmanmayı başardı.

"*Siktir!*" diye bağırdı adam, Cutter sıçrayıp bir metre aşağıdaki zemine inerken panik içinde dönüp kaçmaya başladı.

Cutter onu ne kadar kovaladı ya da yakaladığında ne yaptı bilmiyorum ama o adamı bir daha hiç görmedim. Cutter birkaç dakika sonra koşarak yanıma geldi.

Kendinden oldukça memnundu. İyi olduğumdan emin olmak için her tarafımı koklarken kulakları geriye düştü.

Dizlerimin üzerine çöktüm, yüzümü boynuna gömdüm ve ağladım. Ben içimi dökerken o sabırla orada durdu.

"Teşekkür ederim," diye hıçkırdım, titreyen ellerimle onu okşadım. "Beni kurtardığın için teşekkür ederim."

"Ne oluyor lan?!" Angelo bağırdı, köpeğine sarıldığımı görünce binadan çıktı. "Onu dışarı mı saldın?!"

Beni kurtardığını anlatmaya çalıştım. Bekçi köpeğinin aslında işini takdire şayan bir şekilde yaptığını ama Angelo bunların hiçbirini duymak istemedi. Cutter'ı tasmaından yakaladı, kapıya kadar çekip sürükledi ve hurdalığa geri fırlattı.

"Köpeğimden uzak dur, bayan," diye tısladı bana. "Sana bir daha söylemeyeceğim."

"Ama o-"

İşe yaramadı. istemedi.

İşte o zaman Cutter ve ben en iyi arkadaş olduk. Onun dışarıda soğukta olduğunu bildiğim için geceleri uyuyamıyordum. Aralık ayı geldi ve hava daha da kötüleşti. Çok kar yağdı ve ben sürekli Cutter'ın soğuk patilerini ve donmuş vücudunu düşündüm. Zavallı köpek bütün gece dışarıdaydı.

Aralık ayının ilk Cuma günü, müthiş bir kar fırtınası vardı. Ofisimde oturmuş, pencereden Cutter'ı izliyor, ne kadar soğuk ve zavallı görüldüğünden nefret ediyordum. Onun için çitin üzerine kalın bir battaniye atmıştım ama battaniye karla kaplıydı.

Hava durumu raporu hafta sonu otuz santimetre yağış alacağımızı söylüyordu ve ben içten içe biliyordum ki

Onu bir fırtınada dışarıda bırakamazdım.

O beni kurtardı.

İyiliğin karşılığını verme sırasının bende olduğunu biliyordum.

Hırdavatçıya gittim ve bulabildiğim en büyük cıvata kesiciyi aldım. Angelo ve tüm suçlu çalışanları hafta sonu için ayrıldıktan sonra çite koştum, bir delik açtım ve büyük köpek kaçışımızı gerçekleştirdik.

Cutter onu arabama bindirmeye çalıştığımda çok şaşkın görünüyordu ama birkaç kurabiye'nin yardımıyla onu bindirdim.

O gece onu eve getirdim ve ilk kez sıcak bir yatakta uyudu. Çok mutlu görünüyordu. Çok minnettar. Bütün gece birbirimize sarıldık ve bir köpek çalmış olsam bile doğru şeyi yaptığımı biliyordum.

Ayrıca hayatımı mahvettiğimi de biliyordum. Hurdalığın her yerinde kameralar vardı ve Angelo zaten benden hoşlanmıyordu.

Cutter'la yatağında birbirimize sokulurken her şey kafamda şekillenmeye başlamıştı. İşime geri dönemezdim. Asla.

Angelo nerede yaşadığını öğrenir ve buraya gelip köpeğini dairemde evcilleşmiş olarak gördüğünde bana sert bir bakış atmanın ötesine geçerdi. Muhtemelen boğazımı keserdi.

Cutter'ın başını okşarken, "Başka bir yere gitmeliyiz dostum," dedim. "Burada kalamayız."

Pazartesi sabahı Angelo ve ekibi hafta sonu alemlerinden uyanıp işe gelene kadar vaktim vardı. Cutter'ın gittiğini görecekler, deliği bulacaklar ve benim sorumlu olduğumu anlamaları için kamera kayıtlarına bakmaları yeterli olacaktı.

Ve o zaman beni koruyucu tüylü arkadaşım bile kurtaramadı. Geceyi bir yerlere bakarak geçirdim. Dağlarda küçük bir kasaba mükemmel olurdu. Angelo'nun bizi asla bulamayacağı bir yer.

Onu bulduğumda gece yarısından sonraydı. Montana'daki Greene Dağları.

Mükemmeldi.

Büyüleyici bir çevreye sahip sevimli bir kasabaydı ve en iyisi de, bir daha arkamıza bakmak zorunda kalmayacağımız kadar uzaktaydı.

Toplanmaya değer her şeyi topladım, patronuma işten ayrılmak zorunda olduğumu bildiren bir e-posta gönderdim, ev sahibime bir özür notuyla birlikte iki aylık kirayı nakit olarak masaya bıraktım ve ayrıldık.

Veda edecek başka kimsem olmadığını fark ettiğimde biraz üzülmüştüm. İki yıldır burada yaşıyordum ve gerçekten hiç arkadaş edinmemiştim.

Ailem üç eyalet ötedeydi. Şimdi onlara daha yakın olurdum.

İhtiyacım olan şey yeni bir başlangıçtı. Ve birazdan alacağımız şey de bu.

Otoyoldaki dev yeşil tabelayı geçerken Cutter'a " orada," diyorum. Greene Dağları. "İşte geldik."

Sinyal lambamı yakıp çıkışa döndüğümde midem heyecanla doluyor.

Cutter bana bakıyor ve sonra bileğimi yalıyor, sanki bana bu işi halledeceğimizi söylüyor.

"Bunu halledeceğiz dostum," diyorum, ondan çok kendime. "Biz hallederiz. Greene Dağları işte biz geliyoruz!"

İKİNCİ BÖLÜM

Lucy

!!

Dokuz numaralı masadaki tuhaf adam bana pisi balığımızın *okyanusta büyüdü*," diyor Jenny , sunucu istasyonumuzdaki ekrana dokunurken.

"Ormanda yetişen tüm o halibutların aksine mi?" Kıkırdayarak söylüyorum.

"Balığın doğum belgesini istememesine şaşırdım," diyor başını sallayarak. "Sipariş bile vermedi. Onun yerine soğan halkalı hamburger aldı."

"Tabii ki öyle," diyorum, ona gizlice bakarken gülerek.

"Lucy, bitirmek misin?" diye soruyor müdürüm Jacob, mutfağın önündeki ısıtıcıların altında bekleyen tabakları kontrol ederken. "Bunda yeterince patates kızartması yok. Şu tabaklara bak, çok pisler! Hadi çocuklar"

Jacob kaşlarını kaldırarak bana döndüğünde aşçılardan biri iki tabağın kenarlarını temizlemek için onları uzaklaştırıyor.

"Otuz bir numaralı masada iki kampçıyı bekliyorum," diyorum kredi kartı makinesini alırken. "Fatura masada. Tekrar uğrayacağım."

"Yolda suları doldurun," diyor ve tabakları yeniden incelemek için geri dönüyor.

Elimde su dışarı çıkıyorum ve Jack Jameson's Bar and Grill'in yemek salonunda yüzümde kocaman bir gülümsemeyle dolaşıyorum.

Burayı seviyorum. Restoranı, kasabayı, yeni evimi. Hepsini seviyorum.

Nasıl oldu da rastgele bir kasaba seçtim ve burası benim için dünyanın en mükemmel yeri oldu, hâlâ şoktayım. Greene Dağları çok güzel. Manzara muhteşem, en görkemli dağlar her fırsatta nefesinizi kesiyor.

Sokaklar, sevimli arnavut kaldırımları, eski moda aydınlatma direkleri üzerindeki güzel renkli çiçekleri ve tüm eğlenceli restoranları ve eklektik aile işletmesi dükkanlarıyla bir Hallmark filminden fırlamış gibidir. Kasaba Hallmark'tan fırlamış gibi görünebilir ama erkekler tam bir Harlequin. Kutsal moly, görülmeye değer. Geçtiğimiz hafta bu çarpıcı dağ adamlarında, eski berbat kasabamda bir ömür boyu yaşadığımdan daha fazla kaslı kol, geniş omuz, kalın sakal ve muhteşem yüzler gördüm.

Cutter ve ben Greene Dağları'na geleli beş ay oldu ve ben hala her şeyin ne kadar muhteşem olduğuna hayret ediyorum.

Şehrin en havalı restoranında garsonluk yapıyorum. Beş dolarlık fiçı biralar ve tabaklarla geceleri gidilecek bir yer.

O kadar büyük ki bu dağ bazıları bile bitiremiyor. Büyük bir bar bölümü var ve tüm bu eğlenceli renkli kokteylleri servis ediyoruz. Personel harika - Jenny'ye bayılıyorum - müşteriler harika ve para da . Herkes çok nazik ve cömert. Bütün gün su pompaları hakkında konuşmak zorunda kaldığım sıkıcı eski işime bunu tercih ederim.

Çiftin ödeme yapmasını beklediğim masamın önünden geçiyorum. *Çok* uzun zamandır buradalar. elinde cüzdanı var ama kredi kartını çıkarmıyor. Sanırım bu noktada yemek odasına geçip geçmemeye karar veriyor olabilirler. Belki bir sonraki turda masalarına pijamalarımınla gelirim, ipucunu alırlar.

Bazı suları dolduruyorum, gülümsüyorum ve dost canlısı yerlilerle sohbet ediyorum. Sıkılmış küçük bir kıza göz kırpıyorum ve o da bana gülümsüyor.

"Selam Lucy," diyor Warm Loaf Bakery'den Abby, su bardağını yeniden doldurduğumda. Ateşli Arama Kurtarma görevlisi erkek arkadaşı Julian Long ile masada oturuyor. "Sana bir şeyler ayarlamama ne zaman izin vereceksin?"

Utangaç bir şekilde gülerken yanaklarımın kızardığını hissedebiliyorum. "Zaten beni meşgul eden bir erkeğim var."

Gözlerini şakacı bir şekilde deviriyor. "*Gerçek bir* erkekten bahsediyorum. Dört bacaklı ve kuyruklu bir erkek değil."

Sabahları ne zaman Cutter'a yürüsem hep onun fırınına uğruyorum. Gezegendeki *en iyi* tarçınlı çöreklerle sahipler ve kendime fırının önünden geçip gideceğimi söyleyip duruyorum ama her sabah o dayanılmaz koku beni içeri çekiyor ve pes ediyorum. Her zaman benimle sohbet eder.

bana mükemmel erkeği bulacağını söyleyerek yapıyor.

Şu anda bir erkeğe ihtiyacım yok. Hala yerleşmeye .

Sakin bir sokakta bir ev kiraladım ve komşum Sandra ile paylaştığım kocaman bir arka bahçesi var. Çitle çevrili ve Cutter *çok seviyor*. Sandra'nın Rocky adında bir golden retriever cinsi köpeği var ve ikisi çok iyi arkadaşlar. Bütün günü birlikte, dışarıda yumuşak çimlerin üzerinde oynayarak ve kucaklaşarak geçiriyorlar. Mutlu köpeğimin etrafının sevgiyle çevrili olduğunu görmek çok iç açıcı, özellikle de onca yıl ne kadar yalnız olduğunu gördükten sonra.

Sandra ile arkadaş oldum ve o isteyken gündüzleri köpekleri ben alıyorum, geceleri de ben buradayken o alıyor. Bu mükemmel bir şey.

Masasından uzaklaştığımda Abby, "Hazır olduğunda bana haber ver," diyor. "Hayatta cesur olmalısın." Bana bileğindeki siyah mürekkeple *Cesur Ol* yazan dövmesini gösterirken sırtıyor.

"Bu iyi bir tavsiye," diyorum kalbim küt küt atarak.

Hayatta cesurumdur - bir köpek çaldım ve bir hevesle yeni bir şehre taşındım - ama iş aşk hayatıma gelince cesur olmaktan başka bir şey değilim. Ya da aşk hayatımın olmaması.

Yirmi üç yaşındayım ve el ele tutuşmak ve birkaç garip öpücük dışında pek bir şey yapmadım. Bu iri yarı, yakışıklı dağ adamlarından birini elime geçirsem ne yapacağımı bile bilemezdim. Muhtemelen kalbim panikten sıkıştırdı.

Gitmeyi reddeden son müşterilerimin yanından geçerken sözleri kafamın içinde yankılanıyor.

Cesur ol.

Su s rahisini dikkatlerini çekecek kadar yüksek bir sesle masaya vurdum.

"Nasıl  deyece iz?"  nl   mden kredi kartı makinesini çıkarırken sert bir ses tonuyla soruyorum.

Adam hiç tela lanmadan bana kredi kartını verdi, ben de karta para yükledim, onlara iyi geceler diledim ve oradan uzakla tım.

Bu kolaydı... Sanırım bunu otuz dakika önce de yapabilirdim.

Ters dönmüş bir süt kasasının üzerine oturup paramı hesaplarken Abby'nin teklifi aklımda bir köşesinde duruyor.

Çıkmalı mıyım? Ne tür bir erkeği tercih edebilirim ki? Her zaman iri, güçlü, koruyucu erkeklere karşı bir şeyler hissetmi imdir,

ama bu tip adamlar çok korkutucu. Kendimi  yle birine yaklaşırken ya da benden iki kat büyük biriyle el ele yürürken göremiyorum. Böyle bir senaryonun hayalini kuruyorum ama bunun gerçek hayatta asla d   nm y rum.

Tam i lerimi bitirip makbuzlarımı zarfa koyuyordum ki Jenny kafasını arka tarafa uzattı. "Lucy, on yedi numaralı masada seni soran birileri var."

Midem bulanıyor. Kanım donuyor.

Hayır.

" ok ate liler," diyor ve bana müstehcen bir sırıtı  atarken kendini yelpazeliyor. "Kötü çocuklardan ho landı ını bilmiyordum."

"Kötü  ocuklar mı?" Yutkunarak soruyorum.

"Evet," diyor alt duda ını di leyerek. "En sevimlisinin boynunda bir akrep dövmesi var."

Lanet olsun!

Bu Angelo. Beni nasıl buldu?

Parayı ve diğer makbuzları zarfa koyarken hızla çalışıyor. Süt kutusundan atlayıp onu omuzlarından yakalıyorum. "Onlara burada olduğumu söyledin mi?"

"Kontrol edeceğimi söyledim," diyor bana tuhaf tuhaf bakarak. "Gittiğinden emin değildim. Neden?"

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum servis istasyonuna doğru koşarken. Yemek odasına bir göz atıyorum ve Angelo'nun masada adamlarından biriyle oturduğunu görünce ürperiyorum.

"Kim bunlar?" Jenny beni takip ederek soruyor. "Sen iyi misin?"

Bileğinden tutup onu arkaya çektim. "Onlara ayrıldığımı söyle. *Hayır*. Onlara istifa edip taşındığımı söyle. Hayır, onlara beni hiç duymadığımı söyle. Kim olduğumu bilmediğini söyle!"

"Sorun nedir?" Jenny endişeli bir ifadeyle soruyor. "Tehlikede falan mısınız?"

"Hayır, öyle bir şey değil," diye yalan söylüyorum. Onu bu işe bulaştırmak istemiyorum. "Sadece..." Zarfımı önlüğünün içine soktum. "Bunu Jacob'a ver ve o adamlara benim hakkımda bir şey söyleme."

"Başın belada mı? Polis çağırayım mı?"

"Hayır, sorun değil," diyorum kalbim hızla çarparak. Nerede yaşadığımı bilmiyorlar. Bilemezler. Bilebilirler mi? Yani, nerede çalıştığımı öğrendiler. Bunu nasıl yapabildiler? "Sadece... Onlardan uzak dur. Onlar kötü haber."

Arkamı dönüp dolabıma doğru koşarken ne diyeceğini bilemiyor. Üniformamı değiştirme zahmetine bile girmeden çantamı ve cüzdanımı aldım. Arka kapıdan aceleyle çıkıp arabama koşarken hâlâ yüzünde şaşkın bir ifadeyle beni izliyor.

"*Hayır*," diye otoparktan çıkarken, midem bulanıyor. Her şey çok iyi gidiyordu... Hepsi bir araya geliyordu. İşim, şehrim, evim, köpeğim, yeni arkadaşlarım... Şimdi ne olacak? Toparlanıp tekrar gitmek zorunda mıyım? Angelo beni burada Cutter'la bulursa öldürecek. Ve benim için burada olduğuna şüphe yok. Angelo gibi katiller, canı dostlarıyla birlikte küçük, şirin dağ kasabalarında tatil yapmazlar. Buraya bir kasabada kalmak için geldiklerinden şüpheliyim.

sevimli B&B ve kasabadaki reçel dükkanından alışveriş yapın.

Yolcu koltuğumun zemininde bir park cezası görüyorum ve omuzlarım çöküyor.

"Oh hayır..." Elime aldığımda fısıldadım. Üzerinde adım, plakam ve yeni adresim var. Belki de beni böyle bulmuştur? Belki de bu cezayı aldığımda sistemde adım çıkmıştır? Yozlaşmış polis arkadaşlarından birinin izlediği bir sistem mi?

Bilmiyorum... Önemli değil. O burada ve şimdi bu korkunç gerçeğe yüzleşmek zorundayım.

Tanrım, umarım henüz evime gelmemişlerdir. Gaza basıp eve koşuyorum, yol boyunca Cutter'ı düşünüyorum.

Ancak sessiz sokağıma girdiğimde bunu yapamayacaklarını anladım. Cutter'ı alırlardı ve o da park yerindeki arabalarının içinde avazı çıktığı kadar havlardı. Çıktığımda onu duyabilirdim.

Evde olağan dışı bir şey görünmüyor, ancak garaj yoluna girip arabamı kapatırken hala endişeliyim.

"Cutter!" Ön kapıya doğru koşarken bağıryorum. Kapıyı çekip açıyorum ve kuyruğunu sallaya sallaya yanıma geldiğinde rahat bir nefes alıyorum.

"Sorun nedir?" Sandra benimkinin hemen yanındaki ön kapısını açarken soruyor. "Sokakta NASCAR pistindeymişsin gibi koştuğunu duydum. Neler oluyor?"

Cutter'ın yakasından tutup sokağa bakarken, "Birazdan açıklayacağım," diyorum. "Bu gece seninle takılabilir miyiz?"

Rocky yatıya kalacağı için heyecanla dışarı çıkarken Sandra, "Elbette," diyor.

"Sadece birkaç şey almam gerekiyor."

Ben üst kata koşup birkaç giysi, pijama ve diş fırçamı alıp hepsini bir çantaya atarken Sandra köpekleri eve getiriyor.

Tüm pencere ve kapıların kilitli olduğundan emin olduktan sonra Sandra'nın evinin güvenliğine yöneliyorum.

Jenny'ye mesaj atıp Angelo restorandan ayrıldığında bana haber vermesini istediğimde bana bir içki hazırlıyor (sert bir içki).

"Şimdi," diyor Sandra küçük mutfak masasında karşıma oturup içkisini yudumlarken. "Bana en başından anlat."

Cutter'ın bekçi köpeği olmasından çalınmasına, Angelo'nun beni takip edip restorana gelmesine kadar tüm hikâyeyi anlatırken elimi tutuyor. Ona sahip olduğum için gerçekten minnettarım. Son beş aydır hayatımda sürekli var oldu, hep istediğim ama hiç sahip olamadığım bilge ve dost canlısı bir teyze gibi.

"Ne yapıyorsun?" Ayağa kalkıp telefonu eline aldığı anda sordum.

"Polisi aramalıyız."

"Yapamayız!" Neredeyse patlayacaktım. "Burada suçlu olan benim. Bir köpek çalan *benim*. Benim tarafımı tutmayacaklar."

Telefonu indiriyor, düşünüyor. "Korku içinde yaşamana izin veremeyiz. Ya bu gece senin evine gelirlerse?" "Birkaç gece ortalıkta görünmeyebilirim," diyorum, patronum Jacob'ın biraz izin almam gerektiği konusunda anlayış göstereceğini umuyorum, ama göstermeyeceğini biliyorum. "Belki Angelo sıkılır ve

Gidin."

"Beş ay oldu ve bu işin peşini bırakmadı," diyor. "Polisi bu işe dahil etmeliyiz."

Telefonum masanın üzerinde yanıyor. Jenny arıyor. Gidiyorlarmış.

"*Lütfen* Sandra," diyorum ona yalvararak. "Cutter'ı ona geri vermemi isteyecekler."

Cutter ve Rocky'nin köşede birbirlerine sarılmış hallerine bakarken kalbim parçalanıyor. Onu geri getiremem. Onu geri getirmeyeceğim.

"Bir şeyler düşüneceğim," diyorum ona. "Söz veriyorum. Sadece biraz uyumama izin ver."

Yorgun bir şekilde beni izlerken dişlerini gıcırdatıyor. "Tamam, ama iyi olsa iyi olur yoksa polis çağırırım."

Üç saat bekledik ama Angelo hiç gelmedi, ben de Cutter'la birlikte Sandra'nın kanepesinde uyudum.

Gece üç sularında mışıl mışıl uyurken, farlar odayı aydınlatıyor. Cutter havlamaya hazır bir şekilde canlanıyor ama burnunu tutup onu susturuyorum.

"Sessiz ol," diye fısıldıyorum bir kamyon garaj yolumuza park ederken.

Kapılar açılır ve kapanır.

Ayak sesleri evime doğru ilerlerken nefesimi tutuyorum. Kapıyı tekmeleyip açıyorlar ve evime giriyorlar.

Cutter inleyip burnunu demir pençemden kurtarmaya çalışırken.

Muhtemelen on dakikadan az sürüyor ama gitmeden önce evimi didik didik etmeleri bir ömür boyu sürecekmış gibi geliyor.

Belki de yanlış eve geldiklerini düşünürler?

Ama sonra bunun doğru olmadığını fark ettim. Her yerde benim ve Cutter'ın fotoğrafları var. Oturma odasında büyük bir köpek yatağı ve her yerde köpek oyuncakları var. Buranın benim olduğunu bilecekler.

Ve geri gelecekler.

Gerçekten ayrılmak istemiyorum. Bu kasabadan değil. Sonunda evim gibi hissetmeye başlamışken olmaz.

Yapabileceğim tek bir şey var.

Yarın sabah Greene Mountain Polis Karakolu'na gidip polisleri bu işe dahil edeceğim.

Ve en iyisini umuyorum.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Emmanuel

''

Şurada bir yere ihtiyacın var mı?" Ben uzanırken Cara soruyor bench press.

Henry kıs kıs gülüyor. Bacak presinin üzerinde oturmuş, her zamanki gibi telefonuna . "Emmanuel'in *asla* bir gözcüye ihtiyacı olmaz."

Soğuk demiri kavrarken "Bu benim ısınma ağırlığım," diyorum. Bar.

Cara barı kolayca yukarı ve aşağı kaldırmamı izlerken kısık ıslık çalıyor. Her iki tarafımda toplam iki yüz yirmi beş kiloluk iki plaka var. Bu kadar ağırlığı on altı yaşındayken kaldırabiliyordum. Şimdi yirmi yedi yaşındayım ve üç yüz kiloyu geçebiliyorum.

Tekrarlarımı yaparken ve sonra barı bir takırtıyla çerçeveye geri bırakırken beni izliyor.

Bölgemizde Pazartesi sabahları hep birlikte ağırlık çalışması yapmak bir gelenektir. Oldukça iyi bir

Ne kadar küçük bir kasabamız olduğunu düşünürsek karakolun arkasındaki ağırlık odası. Önceki Şerif zengin bir aileden geliyordu ve tüm bu eşyaları kendisi satın aldı. Emekli olduğunda bunları burada bıraktığı için hepimiz çok heyecanlıydık.

Dambıl yerine çörek kutusu kaldırmayı tercih eden Henry dışında hepimiz bunu iyi kullanıyoruz. Kırk sekiz yaşında, evli ve emekliliğine iki yıl kaldı, bunu bize sürekli hatırlatıyor.

Küçük bir istasyon ama bu kasabanın fazla bir şeye ihtiyacı yok. Tek aksiyon Cracked Barrel Saloon'daki çocuklar sorun çıkarmaya başladığında oluyor.

Benimle, Henry'yle, Şerif Ryland Gray'le, itfaiye şefiyle çıkmaya başlayınca hainlikte sınır tanımayan çaylak Cara'yla ve çoğunlukla içine kapanık Santino'yla fazlasıyla yetiniyoruz.

Oldukça kolay bir iş. Bu yüzden ayrılmayı düşünüyorum.

Ryland kollarını gererek içeri girerken, "Cumartesi gecesi salonda bir arbede olduğunu duydum," diyor.

Henry gülerek, "Cumartesi geceleri salonda her *zaman* bir arbede olur," diyor.

Ayağa kalkıp bara biraz ağırlık eklerken iç çekerek "Küçük bir ," diyorum. "kaçtılar." Cara halterle pazı kıvrırma hareketleri yaparken bana sırtıyor. "Emmanuel'in hışımıyla dışarı çıkışına bir göz attılar.

kamyona binip siktirip gitti."

Ryland gülerek, "Görünüşe göre bir ün kazanıyorsun," diyor. "Barışı koruduğu sürece sorun yok."

Barın her iki tarafına yirmi beş kiloluk birer plaka yerleştirdim. Partnerim olarak Cara ile çalışıyordum ve

Ama biz gelir gelmez o korkaklar bisikletlerine atlayıp gittiler. Hayal kırıklığından bahsediyorum.

Santino, büyük gürültü önleyici kulaklıklarını takmış rafta squat yapıyor. Setini bitirdiğinde Ryland havlusunu ona fırlatıyor.

"Ne?" Santino kulaklığını kaldırarak "Ne?" diyor.

"*Birlikte* antrenman yapıyor olmamız gerekiyordu," diyor Ryland. "Bu bir gelenek."

"Buradayım," diyor terli omuzlarını silkerek. "Sorun nedir?"

Ryland iç çekerek, "Sorun şu ki, bizim ekip oluşturuyor olmamız gerekiyordu," diyor. "Bizi görmezden geliyorsunuz."

"Ben ."

Ryland alay ediyor. "Az önce ne hakkında konuşuyorduk?"

Santino sırtıyor at Henry. "Nasıl Henry değil kaldırılmış son on beş dakika içinde bir ağırlık."

Hepimiz gülerken Henry havlusunu ona fırlatıyor. Santino kulaklıklarını geri takıyor ve squatlarına devam ediyor.

Henry dizini ovuşturarak, "Dizim kötü," mırıldandı.

Cara ona sırtarak, "Geçen hafta dirseğim kötüydü," diyor. "Ondan önceki hafta da belim kötüydü."

"Benim yaşıma geldiğinde," diyor Henry başını sallayarak. "Senin için her şey kötüye gider."

"Oh, lütfen," diyor. "Şerif senden daha yaşlı, bir de ona bak."

Devasa trisepslerini çalıştıran Ryland'a bakıyorum. Adam tam bir canavar. Kesinlikle elli iki yaşındaki sıradan birine benzemiyor. Ryland uzun boylu ve kaslı kollarında dövme var. Kasabadaki kadınlar onun bir

gümüş tilki, her ne kadar hiçbiriyle gözü yokmuş gibi görünse de.

Henry telefonunu sallayarak, "Beni *onunla* kıyaslayamazsın," diyor. Ekranında Candy Crush'ın açık olduğunu görebiliyorum. "O bir ucube. Aykırı biri. Benim yaşımdaki erkekler bu tür standartlara uyamaz."

"Standartlarınız mı var?" Kıkırdayarak söylüyorum.

"Kapa çenenı," diyor Henry, dilini bana doğru uzatarak. "Benim yaşıma geldiğinde görürsün."

Cara güler ve adam öfkesini ona yöneltir. "Neye gülüyorsun sen? Sen teşkilata ihanet eden birisin."

Dambıllarını rafa daha ağır bir çift alırken başını sallıyor. "Lütfen, bunu açıkla."

Henry başını sallayarak, "Düşmanla arkadaşlık ediyorsun," dedi. "Onca insan arasında itfaiye şefiyle çıkıyorsun."

Henry konuyu değiştirmekte ve öfkeyi üzerinden ustadır. Cara ve Henry tartışmaya başlayınca Ryland geldi. Ben başka bir sete başlarken arkamda duruyor.

"Haber var mı?" diye soruyor homurdanmalarımın arasında. "Henüz bir teklif almadın mı?"

"Hayır," diye yalan söyledim.

Nefesini bırakırken rahatlamış görünüyor. "Gelecektir."

Geldi. FBI'dan iş teklifi aldım.

Çıtayı kaldırırken midemdeki batma hissi geri dönüyor. Kafam çok karışık. Kağıt üzerinde istediğim her şey var. Daha fazla aksiyon, daha fazla sorumluluk, daha büyük etki. Ama bilmiyorum... Bu bana *doğru* gelmiyor.

Taşınmam gerekecek -nereye bilmiyorum- ama derinlerde içimde bağırsağımda bir şey var ki bana söylüyor ben tam olarak

Olmam gereken yerde.

Bu dağlardan hiç uzun süre ayrı kalmadım ve onlarsız yaşayabilir miyim bilmiyorum. Güzellik ruhumu besliyor. Bu benim bir parçam. Kelimelere dökmek zor ama herhangi bir dağ adamı bunu anlayacaktır. Bu dağlar başka bir uzuv gibi. Beton bir ormanda hayatta kalabilir miyim bilmiyorum.

Ama *bir şeye* ihtiyacım ... Hayatım tamamlanmış hissettirmiyor. Bütün hissetmiyorum. Sadece o şeyin ne olduğunu bilmiyorum.

"Senin gibi birini almamaları için deli olmaları gerekir," diye fısıldıyor Ryland.

Son birkaç tekrarı zorlarken kollarım titremeye başlıyor. Bir santim daha kaldıramayana kadar devam ediyorum ve sonra Ryland barı benimle birlikte yukarı çekiyor.

"Nasıl oldu da hiç gitmedin?" Doğrulup havlumla yüzümü silerken soruyorum. "Hiç daha büyük bir şey hayal ettin mi?"

Bunu düşünürken derin bir nefes alıyor. "Belki bir ya da iki kez," diyor başını sallayarak. "Ama bu dağlar beni kendine bağladı ve bu kasaba benim evim. Başka bir yerde yaşayabileceğimi sanmıyorum. Bir aslanı alıp Kuzey Kutbu'na bırakmak gibi olurdu. Uymazdı."

Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum. Ben bu dağlarda büyüdüm. Ormanlarda kamp yaptım, nehirlerde yüzdüm ve göllerde balık tuttum. Milyonlarca güzel anım var. Huzur ve sükûnet duygusuyla dolu anılar. Sadece son zamanlarda bu huzur hissinin yerini bir türlü atamadığım bir huzursuzluk aldı.

Belki bir kariyer değişikliği ve ortam değişikliğinin yardımcı olabileceğini düşünüyorum ama emin değilim. Daha da kötüleştireceğinden endişeleniyorum.

Ryland omuzlarını yuvarlarken, "Sıra bana da gelsin," diyor.

Ayağa kalktım ve onu görmek için etrafta dolaştım. Aklım her zamanki gibi yarışıyor.

FBI'nın hafta sonuna kadar bir cevaba ihtiyacı var. Hayatımın en önemli kararını vermek için beş günüm var.

Ryland kaldırmaya başlarken homurdanıyor. Gidersem bunu özleyeceğim. Arkadaşlarımla antrenman yapmayı. Metal çınlamaları. Demir kaldıran adamların homurtuları. Ter ve testosteron kokusu. Devasa FBI'nın küçük bir kasaba karakolu gibi bir aile duygusu olduğundan şüpheliyim.

Ryland setinin ortasındaiken kapının üzerindeki zil çalıyor.

"Henry, git kim olduğuna bak," diye homurdanıyor Ryland, bükülmüş kolları aşağı yukarı hareket ederken.

"Candy Crush'a ara verebilirseniz," diyor Cara gülerek.

Henry ona dilini çıkarır ve sonra ön tarafta kaybolur.

Ryland kollarını ve göğsünü çalıştırırken, "Sana övgüler yağdırmıştım," diyor. "Neden bu kadar uzun sürdü bilmiyorum."

Bunun hakkında konuşmak istemiyorum. şu anda olmaz. Bütün gece bunun için stres yaptım ve sadece huzur içinde antrenmanımı yapmak istiyorum.

"Hey, Cara," diyorum, onu yanıma çağırarak. "şerif için yerimi alır mısın? Trisepslerimi çalıştırmak istiyorum."

Cara devralıyor ve ben de kapının yanındaki aşağı çekme makinesine yöneliyorum. Pimi en alttaki ağırlığa geçiriyorum ve trisepslerimi patlatmaya başlıyorum, ağır ağırlığı yukarı ve aşağı çekiyorum.

"Bekle, bu *kimin* köpeği?" Ben setimi yaparken Henry'nin ön taraftaki kişiye sorduğunu duyuyorum.

"Bu uzun bir hikâye," diyor kadın. Sesi tüylerimi diken diken ediyor. "Ama köpeği geri çalmaya çalışıyorlar."

"Ama o *senin* köpeğin, değil mi?"

"Tam olarak değil," diyor. "Onu ödünç aldım sayılır."

"Kafam karıştı," diyor Henry. "Bir köpek çaldın ve şimdi gerçek sahipleri onu geri almaya mı çalışıyor?"

"Çalmak çok ağır bir kelime," diyor kadın. "Kurtarılmayı tercih ederim."

Merakım tavan yaptı. Bu çılgın kadını görmeliyim.

Ağırlığı bir *çınlamayla* bırakıyorum ve sonra ön tarafa bakıyorum. Onu masanın önünde gördüğümde kalbim neredeyse duracaktı. O... O... *Muhteşem*.

Sanki göğsüme bir şimşek çaktı ve ben ona hayretle bakarken beni derinden sarstı.

Göz kamaştırıcı. Gözlerimi ondan alamıyorum.

Ne kadar seksi olduğunun farkında bile değilmiş gibi kafasının üstünde dağınık bir topuz yapmış; bal sarısı saçları sanki yataktan yeni kalkmış gibi dökülüyor. Büyük boy kapüşonu küçük bedenini boğuyor, ama kesik jean şortunun içindeki uzun, tonlu bacaklarını gizleyemiyor. *Çıplak* bacaklar. Güneşte öpülmüş, pürüzsüz ve fazlasıyla . Aç gözlerimi bacaklarında gezdirirken ağzım sulanıyor.

Bir adım daha yaklaşırken çenem sıkıştı.

Bana neler oluyor böyle?

Daha önce hiç böyle bir tepki vermemiştim. Tüm vücudum canlandı, uğuldadı, özlem duydum, ihtiyaç duydum ve *susadım. Ona* susadım.

Sertçe yutkunuyorum, bunun benim için yeni bir alan olduğunu biliyorum. Daha önce tek bir bakışla hiç bu kadar büyülenmemiştim. Hiç bu kadar ilgimi çekmemişti.

Hararetli gözlerimi vücudundan aşağı indirirken titremelerini önlemek için ellerimi yumruk yapıyorum.

Parmak arası terlik giyiyor ve daha önce hiç ayak fetişi olmamıştım, ama o sevimli ayak parmakları için kesinlikle bir tanesine katılabilirim.

İstemsiz bir inleme sesi çıkarıyorum ve hayat ve ateş dolu o büyük kahverengi gözler üzerime dikiliyor.

Göz göze geldiğimiz an biter.

Tüm vücudum tepki veriyor. Nabzım yükseliyor. Kalbim çarpıyor.

Ve bir kelime tekrar tekrar aklımdan geçiyor.

Benimkini.

Kelime kafamın içinde yüksek ve net. Bu bir fısıltı değil. Bu bir talep.

Benim kızım. O kız benim.

Onu elde etmek için ne yapmam gerektiğini bilmiyorum ama her şeyi yaparım.

Adını, hikâyesini ya da neden burada bir köpek çaldığını itiraf ettiğini bilmiyorum ama bildiğim bir şey var: Bir daha hiçbir erkek ona yaklaşmayacak.

Benim
gözetimimde
olmaz. Asla olmaz.

Gözlerini kırıştırıyor ve sonra yutkunuyor. Onun da bunu hissettiğini biliyorum.

Bu durdurulamaz bağlantı. Bu enerji çatırtısı.

Dudakları hafifçe aralanıyor. Bakışlarım onlara düşüyor. Pembe. Yumuşak.

Öpülebilir.

Çok öpülesi.

Bu sefer çıkardığım inilti Henry'nin arkasını dönmesine yetecek kadar yüksek.

Kaşlarını kaldırıp sırtıyor ve bana "Bu kıza inanabiliyor musun?" der gibi bakıyor.

Hayır, Henry. Buna inanamıyorum. Bu gerçek hayat gibi hissettirmiyor.

"Ben devralıyorum," diyorum elimi saçlarımda gezdirirken giderken.

Henry'yle bu yüzden ölesiye kavga etmeye hazırım ama geri çekilirken rahatlamış görünüyor, ondan ve çılgın hikâyesinden kurtulduğu için memnun.

"Bu iyi şanslar," diye fısıldıyor ağırlık odasına dönerken.

"Teşekkürler," diye mırıldandım. Bu meleği benim yapmak için elimden gelen tüm şansa ihtiyacım var.

Ellerimi masanın üzerine koyup ona bakıyorum. Yakından daha da çarpıcı.

Kollarıma ve omuzlarıma bakarken muhteşem kahverengi gözleri açılıyor. Üzerimde bir atlet var ve kaslarım antrenmandan kalma. Umarım ona bir canavar gibi görünmüyorumdur. Erkekler ve kadınlar için korkutucu olabileceğimi biliyorum.

"Evet, yani..." diyor, gözlerini sıkarak ve düşüncelerini sıfırlamaya çalışır gibi başını sallayarak. "I

Meslektaşınıza bazı adamların peşimde olduğunu anlatmaya çalışıyordum."

Dişlerimi öyle sıkıyorum ki çenem ağrıyor.

Sakin olun. Sakin ol.

İsimlerini ve adreslerini talep ederken önüne bir kalem ve kağıt koyma dürtüsüyle savaşıyorum.

Onu bir daha asla tehdit edemeyeceklerinden emin olacağım. Bir daha asla *nefes alamayacaklarından* emin olacağım.

"Ve... um... *neden* senin peşindeler?" Sesimi sabit tutmaya çalışarak soruyorum.

Benim kalp o vurmak Yani zor
olarak o söyler Bana her şeyi.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Lucy

!!

Biliyorum o sesler deli," I söyle ile benim ses

hepsi

"Ama yemin ederim Cutter beni *seçti*. Oradan nefret ederdi. Onu kötü biri yaptılar ama çok iyi bir kalbi var. Çok tatlı biri. Bütün bunları hak etmedi."

Umarım bu adamı kazanıyorumdur ama hiçbir fikrim yok. O yoğun kara gözleriyle bana bakıyor. Beni hapse mi atmak istiyor, kapı dışarı mı atmak istiyor, yoksa bu masanın üzerine atıp mı geçmek istiyor, emin değilim. Yüzü okunmuyor. *Çok* muhteşem, *çok* seksi, okunamayan yüzü.

Nabzım hızla atıyor, umutsuzca bu sıcak yemeği yapmaya çalışıyorum.

Polis memuru köpek çalmanın neden *tek* mantıklı seçim olduğunu anladı.

"Üşüyordu ve sürekli titriyordu," diyorum sesim tizleşip çatallaşarak. "Kış boyunca bile içeri girmesine izin *vermediler*! Ve sen de görmeliydin

Kanepeye kıvrılıp sarılmayı ne kadar çok sevdiğini. Sarılma oyunu efsanevi."

O seksi dudaklar yarım bir gülümsemeye kıvrılıyor. Bu bana devam etmem için bir parça cesaret veriyor. Belki onu kazanabilirim. Belki burada bir çeşit koruma elde edebilirim.

"Her nazik ve makul insan da aynısını yapardı," diyorum, ellerimi gergin ve suçlu bir şekilde yumruk yapıp sıkarak. "Düşünürseniz onu gerçekten çalmadım bile."

Bana şüpheyle bakarken kaşlarını kaldırıyor. Onun bu bakışı gerçekten çok *seksi*.

"Teknik olarak değil," diye ekliyorum hemen. "Ben sadece... arabayı açtım ve o da hemen içeri atladı. Bu gerçekten onun seçimiydi. Ben sadece masum bir seyirciydim."

"Çitleri kim kesti ve kaçış arabasını kim sürdü..."

Ben zor yutkunuyorum ama o sırtıyor. Bay'ı kazanmış olabilirim.

Sıcak Polis bitti.

Bu adam inanılmaz derecede korkutucu. Onu antrenmanın ortasında yakalamış olmalıyım. Bu, arkadaki odadan gelen tüm erkekçe homurtuları ve çınlayan ağırlıkları açıklar. Ayrıca üzerinde polis üniforması yerine devasa kollarının dışarı fırladığı bir atlet . Pazuları ve omuzları seksi mürekkeple kaplı ve sol tarafındaki dövme kalın, kaslı boynuna kadar devam ediyor. Bu adama hayranlıkla bakmayı bırakmam için kendime sürekli telkinde bulunmam gerekiyor. Nefes kesici gözlerinde kaybolmaya devam ediyorum.

Cüssesine bayıldım. *Kocaman*. Bahse girerim onun koca sakallı çenesine bile yaklaşamam.

Ve o sakal, hiç başlamayayım bile. Dolgun ve düzgün kesilmiş, sanki bütün sabah odun kesebilir ve

da büyükannenini kiliseye götürürsün.

Bu adam, yavaş, kasıtlı hareketler ve düzgün nefes almayı çok zorlaştıran bir bakışla sarılmış bir kas ve erkek otoritesi dağıdır.

Bahse kız arkadaşının onu takip eden haydutlar hakkında endişelenmesine gerek yoktur. Onun gibi biri Angelo'yu kız arkadaşına bakmaya cüret ettiği için bile kevgire çevirir. Adamım, o kız çok şanslı bir piliç. Umarım bunun farkındadır.

"Tamam, belki de onu çaldım," diyorum, yere bakarken sessizce bitiriyorum. "Ama onu o korkunç yerde bırakamazdım. Ona bir çöp gibi davrandılar ve o çok daha iyisini hak ediyor. Hiçbir şeyden pişman değilim."

Kafamı kaldırdığımda sertçe yutkundum. Bu adamın seksi kahverengi gözleri bana kilitlenmişti. Bahse girerim bu gözler en azılı suçluların bile gözünü korkutup itirafta bulunmalarını sağlayabilir. Şimdi bile, sadece sorsa ona en derin karanlık sırlarımı anlatabilirim.

Benim gözlerim sulanırken onun gözleri yumuşuyor. Tüm o kalın dövmele kaslarıyla göz korkutucu ama aynı zamanda sıcak bir yanı da var. Dünyada dikkat etmeye değer tek şey benmişim gibi beni izlerken o sıcaklığın etrafımı sardığını hissediyorum. Tüylerim diken diken oluyor.

"Doğru yaptın," diyor alçak ve derin bir sesle.

Bunu duyunca o kadar rahatladım ki neredeyse masanın üzerinden kollarına atlayacaktım. Sadece *birinin* bana doğru şeyi yaptığımı söylemesine ihtiyacım vardı. Kalbimde bunun doğru şey olduğunu biliyorum, ama onun onaylaması benim için hala dünyalara bedel.

"O şimdi nerede?" diye soruyor. "Bu arada ben Emmanuel. Emmanuel Rush."

Emmanuel. Memur Rush değil ama Emmanuel. Bu iyiye işaret

"Lucy," diyorum göğsümün üst kısmına dokunarak. "Ve Cutter şu anda komşumun evinde." Arka cebimden telefonumu çıkarıyorum. "Bir resim görmek ister misin?"

Ona telefonumu gösterip başparmağımla bazı fotoğraflar arasında gezinirken aramızdaki mesafeyi kapatıyoruz. Ne kadar yakın olduğumuzun farkındayım. Erkeksi kokusunun. Vücudunun sıcaklığının.

Tanrım, keşke bu büyük, soluk kapüşonlu yerine biraz daha sevimli bir şey giyseydim. Ülkedeki en seksi polis memurunun sabah vardiyasında çalışacağını nereden bilebilirdim ki?

"Hayatımda gördüğüm en mutlu köpek gibi görünüyor," diyor ben ikimizin gölün ve Montana dağlarının tadını çıkarırken çekilmiş fotoğraflarını karıştırırken.

Cutter'la yatakta çekilmiş bir fotoğrafım belirdiğinde "Tüh," diyorum. O kolumun altına sokulmuş, ben de makyajsız ve saçım başım dağınık bir şekilde sırtıyorum. Hızlıca geçiyorum ama o fark ediyor.

"Bekle, geri dön," diyor bileğimi tutarak.

Ona bakarken tereddüt ediyorum. "Bu sadece bir selfie..."

"Mutlu köpeği görmek istiyorum," diyor ama sesinde başka bir şey var. Midemi titreten bir şey.

Geri dönüyorum.

Nefes alamadığı uzun bir an boyunca fotoğrafa bakıyor. Çenesi hafifçe ve boğazının arkasından seksi bir homurtu çıkarıyor. Üzerimde pijama şortum ve atletim var - çok açık değil ama

Biraz kıvrım göstermek. Kesinlikle bu eski püskü kapüşonluyla gösterdiğimden daha fazla kıvrım.

"Bunları bana gönder," diyor ve sonunda bileğimi bırakıyor.

"Dava için mi?"

Dudakları seğiriyor. "Evet, dava için. Onları dosyana koyacağım."

Bana numarasını verdi ve ben de telefonuma kaydettim. Pijamalı selfie'yi ve birkaç güzel selfie daha ekledim. Ben ve Cutter her zaman en iyi selfie'leri birlikte çekeriz.

Biraz ürpererek gönder tuşuna bastım.

Sanırım artık telefonumda Bay Ateşli Polis'in numarası var...

Ve o da benimkini aldı.

"Seni takdir ediyor," diyor Emmanuel. "Bunu söyleyebilirim."

"?" Ona bakarak soruyorum. Yakından daha da uzun görünüyor. Sakalı bu açıdan görülmeye değer. Montana'da bir dönüm noktası olabilir. Eğer değilse, . "Köpekler Yapma. sahte o nazik . Barış." o diyor ki ile derin sesindeki kesinlik. "Senin yanında güvende olduğunu biliyor." "Güvende olduğundan emin değilim," diyorum, kendimi gergin hissederek.

Telefonumu tekrar cebime koyarken. "Bu yüzden buradayım. Onu aldığım adamlar dün gece evime geldiler."

Emmanuel gerilir ama tek kelime etmez. "Onu aramak için evime girdiler." "Sana... zarar verdiler mi?"

Cevabımı beklerken çok gergin görünüyor. Evet dersem rozetini bırakıp tam bir kanunsuz olacakmış gibi görünüyor.

"Beni bulamadılar," diyorum ona. "Komşumun evinde saklanıyordum ama geri gelecekler. Angelo, beni bulmalarına izin vermiyor.

Bu slayt. Cutter'ı beş ay önce aldım ve o hala bunu atlatamadı."

"Beş ay mı?" diyor, şaşkınlıkla bana bakarak. "Beş aydır benim kasabamda mısın?"

"Evet," dedim. "Neden? olur mu?"

"Seninle daha önce nasıl karşılaşmadım," diyor. "Seni gördüğümü hatırlamam gerekirdi."

Ve seni gördüğümü hatırlardım.

"Çok çalışıyorum. Çoğunlukla geceleri. Jack Jameson's Bar and Grill'de garsonluk yapıyorum. Hiç gittin mi?"

"Elbette," diyor. "Ama son zamanlarda değil."

Eğildiğimde yanaklarımın kızardığını hissediyorum. "Yapmalısın. Yani... *yemek* için. Harika burgerlerimiz var."

Başını sallarken o seksi gözler bana kilitlenmişti. "Ben olacağım Bir sonraki izin gecemde orada olacağım. *Eğer* senin bölümünde oturabilirsem."

Bu işaretleri doğru okuyup okumadığımı merak ederek saçımı kulağımın arkasına tarıyorum. Belki de kız arkadaşı yoktur.

Oh, hadi ama, Lucy. Hiçbir kızın bu kadar seksi bir adama kancayı takmasına imkan yok. Gerçekçi ol.

Bana bakarken doğruldu. "Bilmiyorum.

Senin geldiğin yerde işler nasıldı Lucy. Ama artık benim kasabamdasın. Kimse sana zarar vermeyecek."

Ona inanmak istiyorum. Sadece... Angelo ondan aldığım şeyi bana ödetmeye oldukça kararlı görünüyor.

Emmanuel tereddüt ettiğimi hissetmiş olmalı çünkü iki katına çıkıyor ve ruhumu ele geçiren şiddetli bir korumacılıkla bana bakıyor.

"Bu gece çalışıyor musun?" diye soruyor.

"Evet. Angelo geri gelir diye çıkarmaya çalıştım ama müdürüm vardiyaı değiştirmeme izin vermedi."

"Sorun değil. Ben de bu gece çalışıyorum. Sana göz kulak olurum." Rahatlama beni yıkıyor, ama bu uzun sürmüyor.

Angelo bir katil. Bu adamın benim yüzümden incinmesini istemiyorum.

"Ama ya gelirlerse?" Fısıldıyorum.

Tüm ifadesi değişir. Sıcaklık kaybolur, yerini daha karanlık bir şey alır. Daha acımasız bir şey. Etrafındaki hava aniden tehlikeli bir şeyle yüklenererek değişmiş gibi görünüyor. Gözleri hafifçe kısılıyor ve sonra hırlıyor, *gerçekten* hırlıyor-

"Umarım öyledir."

"Oh," diye çenesinin kenetlenmesini izlerken.

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Ağzım kuruyor. Bakışlarının ağırlığı, aramızdaki sıcaklık ve o içerideyken odanın daha küçük hissettirmesi gibi her parçam aniden hiper-farkında oluyor.

İhtiyacım olan şey buydu.

Onun gibi vahşı bir koruyucu.

Bu kadar erkeksi biriyle başa çıkabilir miyim emin değilim.

Aman Tanrım.

Başım belada.

İri, kaslı, seksi polis belası.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Lucy

!!

Neden pencereden dışarı bakıp duruyorsun?" Jenny Birden ortaya çıkıp beni ölümüne korkutarak soruyor. ve kafasını omzuma atıyor.

Nefesim ve çarpan kalbimi tutarak uzaklaşıyorum.

Pazartesi akşamı ve restoran oldukça ölü. Sadece iki masam var ama umurumda değil çünkü bu sayede caddenin karşısına park etmiş seksi koruma polisine istediğim kadar bakabiliyorum.

"Seni soran o adamları mı arıyorsun?" diyor, beni arkaya doğru takip ederek. "Kimdi onlar?"

Jenny'i seviyorum, ama o kasabanın dedikoducusu. Eğer ona Angelo'dan bahsedersem, tüm kasabanın bunu öğrenmesine izin verir. Onun kalibresindeki bir dedikoducunun böyle ilginç bir hikayeyi sır olarak saklamasına imkan yok. O asla karşı koyamaz

Kasabaya yeni gelen kızın köpeğini çaldığı için azılı suçlular tarafından kovalandığını herkese duyurmak.

"Ben de tam şu polise bakıyordum," diyorum temiz kahve fincanlarını kaldırırken. "Çok tatlı biri."

Onun yeteneklerini kendi yararına kullanabilirim. Muhtemelen Emmanuel hakkında her şeyi biliyor ve benim de ona soracak *çok* sorum var. Onun hakkında her şeyi bilmek istiyorum.

"Bu Emmanuel," diyor kendini yelpazeleyerek. "O *çok* sıcak."

Onun tepkisini biraz kıskandım. Benden başka kimsenin aşkıma göz koymasını istemiyorum.

"Bekar mı?"

Cevabını beklerken nefesimi tutuyorum. sabahtan beri cevabını öğrenmek için can attığım soru buydu. Onu tüm sosyal ağlarda bile aradım ama hiçbir yerde profilini bulamadım. Muhtemelen ekrana bakmaktan daha iyi dağ adamı işleri vardır, üstsüz odun kesmek ya da soğuk bir gölde çıplak yüzmek gibi.

"Ah evet," diyor hüzünlü bir iç çekişle. "Onu çocukluğumuzdan beri tanırım ve hiç kız arkadaşı olmadı. En azından benim bildiğim kadarıyla yok ve inanın bana, olsa ben bilirdim."

Bundan şüphem yok.

"Lisedeki *tüm* kızlar onu kapmaya çalıştı," diye devam ediyor, "ama hiçbirimizin şansı yaver gitmedi."

"Neden olmasın?"

Gözlerini deviriyor. "O da *onlardan* biri."

"O ne?"

"Şu ruh eşlerini bekleyen adamlar," diyor, beklediği kişinin kendisi olmamasından açıkça rahatsız olmuş.

"Onlar sadece kendileri için yaratılmış olan kızla ilgileniyorlar ve geri kalan hepimiz doğranmış ciğeriz."

"Oh," diyorum, pencereye bakarak.

"Saçma, değil mi?"

Hiç sanmıyorum. Ruh eşine sadık kalmayı seçen ve pek çok seçeneği olan Emmanuel'i tüylerim diken diken oluyor.

"Bence bu biraz romantik."

Jenny alay ediyor. "Bence bu bir kayıp. O kadar ateşli bir vücut ve onu paylaşmak istemiyor. Bu doğaya karşı işlenmiş bir suç."

Mutfak penceresine doğru yöneldiğinde kıkırdamaktan kendimi alamıyorum.

"Yani buralı mı?" Ben bir tanesini alırken o da diğer ikisini .

"Evet," diyor biz yemek odasına doğru ilerlerken. "Bu dağlarda doğdu ve şimdi onları koruyor. Aslında hastanede doğdu ama ne demek istediğimi anladınız."

Bir gözüm polis arabasıdayken boş bir masaya doğru yürüyorum ve kalçamla masaya çarpıyorum. *Ow!* Bütün gün dikkatim dağınıktı. Onu düşünmeden duramıyorum.

Bana o kadar yoğun bakıyordu ki... Tanrım, hâlâ tüylerim diken diken oluyor.

Bileğimi saran büyük ve güçlü eli... Nefis erkeksi kokusu... *Daha fazlasını* istiyorum...

Tabakları teslim ettikten sonra sunucuya geri dönüyoruz. Alan. Sessiz restorana doğru uzun bir yol izleyerek Emmanuel'in polis arabasını en iyi şekilde görebileceğim büyük pencerenin önünden geçiyorum. Dışarısı karanlık ve sokak

oldukça boş. Greene Dağları'nda Pazartesi geceleri endişelenecek çok fazla suç olduğunu sanmıyorum.

Emmanuel bana göz kulak , muhtemelen bir yerlerde arabasında uyukluyor ya da telefonuna bakıyor olurdu. Aslında *ben* de öyle yapardım. O muhtemelen binlerce sınav çekiyor olurdu.

Arabası boş. *Lanet olsun.* Ateşli dağ adamıma ihtiyacım var!

Yapacak bir şeyler aramak için arka tarafa doğru yürürken dövme kollarının her ayrıntısını hatırlamaya çalışıyorum. Burada çıldırıyorum. Onu o düşünüp duruyorum ve tahrik oluyorum.

Bana seksiliğin tam tersi bir şey lazım.

Çöpler.

Çantayı çıkarıp düğümlüyorum ama o bile işe yaramıyor. Tekrar o devasa sandığı düşünmeye ve arka kapıya doğru ilerlerken parmak uçlarımı onun üzerinde gezdirmenin nasıl bir his olacağını merak etmeye başladım. Hiçbir şey işe yaramıyor.

Bu adamdan çok hoşlanıyorum.

"Çöpü dışarı çıkarıyorum," diye sesleniyorum çömelmiş, tezgâhın arkasına saklanmış ve telefonuna dalmış Jenny'ye. Bana bir başparmak işareti yapıyor.

Arka kapıdan çıkıyorum ve gecenin serin havasını derin bir nefesle içime çekiyorum. Bu serin dağ havasının ciğerlerime dolması hissine asla alışamayacağım. Heyecan verici.

Çöp kutusuna doğru yürürken gülümsüyorum, ağır poşeti yerde sürüklememeye çalışıyorum.

"Köpeğimiz nerede?"

Angelo'nun fedaisi bir korku filmi kötü adamı gibi gölgelerin arasından çıkarken nefesim kesiliyor. Bu adamı tanıyorum. Onu tanıyorum.

Her neyse. Her seferinde farklı bir arabayla hızla doğrama atölyesine giriyor, sonra da sinirli sinirli çıkıp gidiyordu.

Yüzü ince, keskin açılar ve kötü seçimlerle dolu. Yağlı saçları havalı görünmeye çalışıyormuş gibi arkaya doğru kaymış ama bu onu sadece kirli gösteriyor. Gözleri çökük ve hareketleri ya yeni bir uyuşturucu almış ya da bir sonraki için çaresizmiş gibi vahşi ve gergin.

Elindeki bıçağı gördüğümde sertçe yutkunuyorum, bu serin dağ havası birden boğazımda jilet gibi keskin bir his uyandırıyor.

Kör bıçağa bakarken bacaklarım biraz güçsüzleşiyor ve sallanıyor. Kullanmakta tereddüt etmeyeceğini biliyorum. Ben onun için bir hiçim.

"Dedim ki," diye homurdanarak yaklaştı, "köpeğimiz nerede?"

I düşmek ve ÇÖP Çantave Tökezlemek
Geri. "Hayır," Fısıldıyorum, bunun olduğuna tam
olarak inanamıyorum. "Hayır, hayır, hayır." Kalbim göğsümde
cılına dönüyor ve bir an için tüm
Düşünebildiğim tek şey: *Cidden böyle mi öleceğim? Bir çöp konteynerinin yanında, vıcık vıcık soğan halkalarıyla dolu bir çöp torbasının yanında mı?*

"Lucy," o hırlıyor, onun doğru göz
seğiriyor. "Cutter nerede?"

"Neden bilmiyorum," diyorum, hâlâ geri çekilerek. Sırtım çöp konteynerine çarpıyor ve nefesim kesiliyor.

İçeri girdi... O kadar hızlıydı ki, bir bulanıklıktı, uzun sıska kollarıyla beni sıkıştırdı.

Bıçak yanağımdan sadece birkaç santim uzaktayken, iğrenç nefesi yüzümü yıkarken irkiliyorum.

"O it yüzünden seni öldürmemi mi istiyorsun?"

Konuşmaya, açıklamaya çalışıyorum ama ağızımdan çıkan tek şey zgn, acınası bir inilti .

"Belki kesmeye başlarsam, o lanet köpeğin nerede olduğunu hatırlarsın."

"Hey," diyor sert bir erkek sesi, keskin havayı yararak. "Bırak lan onu."

Büyük ve güçlü bir el *gm* diye omzuna indiğinde, seğiren küçük gözleri panik içinde açılır.

Ve aynen , serseri üzerimden uçup gitti ve kaldırıma çarpmadan önce 10 metre kadar ilerlemiş. Bıçağı yerde kayarak uzaklaşıyor.

Polis üniforması içinde, bir duanın gerçekleşmiş hali gibi duran Emmanuel'e bakarken kalbim hızla çarpıyor. Bana hızla yukarıdan aşağıya bakıyor, o koyu seksi gözleri sahip olma, koruma ve tam kontrolle dolup taşıyor.

Tıpkı Cutter'ın beni kurtardığı zaman yaptığı gibi bir anda ortaya ıktı. Sessiz. Hızlı. lmcl.

Görünüşe göre artık hayatımda iki koruyucum var.

"Yaralandın mı?"

Tanrım, bu ses... Üzerimde yle derin bir etkisi var ki bir iki saniye cevap veremiyorum.

"Ben iyiyim," diyorum, buna inandığımdan pek emin değilim.

Emin olmak için bana bir kez daha bakıyor ve ben kızarmaya başlıyorum, içimde bir sıcaklık filizleniyor. Kan ya da başka bir yaralanma belirtisi görmeyince dikkatini bıçağını almak için çabalayan keşe çeviriyor.

"Dikkat et!" Bıçağı kaptığını gördüğümde çığlık atıyorum. Ayağa kalkarken kr bıçağı titrek bir elle tutuyor.

Emmanuel hiç de korkmuş görünmüyor. Ellerini yumruk yapmış adama bakarken her ne olacaksa olması için hevesli görünüyor.

Bu gerçek bir erkek. Geniş omuzlar, kaslı bir sırt, ondan yayılan alfa enerjisi. Affliction tişörtü giydikleri ve Twitter'da kötü şeyler yazdıkları için sinirli olduklarını düşünen kamyonet şoförü eziklerin sahte alfa enerjisi değil.

Bu adam içinde bulunduğu durumun kontrolünü tamamen elinde tutuyor. O bir alfa canavarı. O *gerçek* bir erkek. Koruyan, savunan ve görünüşe göre *cezalandıran* biri.

" 'u geri getirin," katili çığlık atıyor, bıçağını sallıyor etrafta. "Ben gidiyorum!"

Emmanuel öne doğru bir adım attı, o büyük seksi çenesi sıkıca kenetlenmişti. "Hiçbir yere gitmiyorsun."

Angelo'nun serserisi ileri atılıp bıçağı uyarmak için sallıyor ama istediği etkiyi yaratamıyor. Yakınından bile geçmedi.

Emmanuel daha büyük, daha zeki ve daha hızlı. Aradaki mesafeyi bir anda kapatır ve adamın sıksa bileğini yakalar. Emmanuel sertçe sıkarken adam ciyaklıyor. O kadar sert ki bıçak yere düşüyor. Emmanuel bıçağı tekmeleyerek uzaklaştırır ve karanlık sokakta yankılanacak kadar büyük bir gürültüyle adamı çöp konteynerine çarpar.

"Neden benim kızımı takip ediyorsun?" Emmanuel onun yüzüne doğru tıslar.

Kızım... Sertçe yutkunuyorum, bunu neden söylediğini merak ediyorum, duymanın neden bu kadar harika hissettirdiğini merak ediyorum...

"Ben değıldim!" diye bağılıyor adam, gözlerinden yaşlar akıyor.
"Bu kaltağı tanımlıyorum!"

Emmanuel bileğini yanlış yöne bükerken çığlık atıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve mide bulandırıcı çatırtıyı duymadan önce kulaklarımı kapatıyorum.

Emmanuel, "Bana kasabada onu arayan herkesin isim ve adreslerini ver," diye homurdanıyor.

"Kimse onu aramıyor," diye bağılıyor. "Yemin ederim!"

Emmanuel onun yüzüne sert bir yumruk atar; bir, iki kez, üç kez. Adamın bacakları tutmazken ceketinden tutup kaldırıyor.

"İsim istiyorum," diye homurdanıyor Emmanuel, kırılan burnundan ve yarılan dudağından serserinin çenesine kan akarken.

"Sen lanet olası bir polissin!" diye bağılıyor adam, titreyen elleriyle kanlı yüzünü siper ederek. "Haklarım var!"

Emmanuel onu bırakır ve geri çekilir. Rozetini devasa göğsünden çıkarıp yere atarken o için için yanan gözlerini ondan hiç ayırmıyor. Hemen ardından gömleğı başının üzerinden çıkıyor ve bu güzel adamın kolsuz bir atletle başka bir gösterisine maruz kalıyorum. Her nasılsa dövmele kolları ay ışığında daha da büyük görünüyor.

Ardından, silahının ve şok tabancasının bağılı olduğı kemerini çözer ve restoranın kapısının yanına fırlatır.

Tehlikede olduğumu ve kirli düşüncelerin zamanı *olmadığını* biliyorum ama lanet olsun. Bu adam odaklanmamı çok zorlaştırıyor.

"Artık polis değılim," diyor Emmanuel, kalın kollarını iki yana açarak. "Mola verdim. Bu yüzden herhangi bir kural, kanun ya da hak konusunda endişelenmemize gerek yok."

"Sen lanet olası bir psikopatsın," diyor ayağa fırlayarak.

"Kızıma saldırdın."

Kızım *benim*. Tekrar söyledi. Her seferinde kulağa daha hoş geliyor.

Adam bıçağına tekrar hamle yapar ama Emmanuel çok hızlıdır. Doğanın bir gücü gibi üzerine iniyor. Bir boğanın keçiyle dövüşünü izlemek gibi.

Angelo'fedaisi birkaç yumruk atıyor ama yumruklarının Emmanuel'e daha sert ve hızlı gelmesinden başka bir etkisi yok gibi görünüyor. Ay ışığında dalgalanan ve esneyen kaslarına huşu içinde bakıyorum. Bu görsel bir şiir. Saf erotik arzu.

Fedaî dizlerinin üzerine düşer ve Emmanuel saçlarından bir tutam yakalar, diğer elini yumruk yapar.

"Tamam! Tamam! Tamam!" diye , elleri titriyor ve tamamen teslim oluyor. "*Dur!*"

"?" Emmanuel homurdanıyor.

"Bilmiyorum," diyor, "ama gittiler! Angelo Perşembe akşamı geri gelecek. Yemin ederim!"

"Yalan söylediğini öğrenirsem," der Emmanuel, "seni o dağın altına gömerim."

"!" diye bağıyor, korku dolu gözleri yalvarıyor. "Perşembe günü köpeği çalmak ve kıza zarar vermek için geri gelecek!"

"O *benim* korumam altında," diyor Emmanuel beni göstererek. "Siz piçlerden *biri bir* daha kasabama girerse, yüzümde bir gülümsemeye sizi öldürürüm. Beni anladınız mı?"

"*Evet*," diyor hıçkırarak.

"Sürünerek çıktığın fare deliğine geri dön," diyor Emmanuel, onu son bir kez çöp kutusuna çarparak. "Ve

asla geri gelme."

Kırık dökük adam ayağa fırlar ve yaralı bir hayvan gibi yuvarlanarak olabildiğince hızlı bir şekilde uzaklaşır.

Emmanuel onun gidişini izliyor, göğsü sanki aklından geçen ölümcül düşünceleri zapt etmeye çalışıyormuş gibi inip kalkıyor.

Başka bir düşünceye engel olmaya çalışıyorum. Şu kollar... Şu omuzlar... Tanrım, bu adam çok seksi.

Benim için hiç böyle savaşıyor bir adam olmamıştı. Beni kendisininmişim gibi koruyan. Emmanuel'den önce bana yaklaşan tek erkek Cutter'dı ama o bir köpek, bu yüzden sayılır mı emin değilim.

Bana dönüyor ve gözlerindeki yoğunluğu, atletine bulaşan kanı, doğrudan bana yönelttiği sahiplenme duygusunu görünce inliyorum.

"İyi misin?" Sesindeki sertlik gitmiş.

Benim için sadece yumuşaklık. "Ben... uh... evet."

Nefesim kesiliyor ve titremeye başlıyorum.

Bir anda önümde beliriyor; sıcak, güçlü kolları beni sarıyor, çekiyor. Göğsüne gömülüyorum ve gözyaşlarımdan sıcak ve dağınık bir şekilde akmasına izin veriyorum.

Ben hıçkırırken bana sarılıyor ve kulağıma yumuşak sözler fısıldıyor.

"Sorun yok," diye fısıldar. "Sana zarar vermeyecekler. Onlara izin vermeyeceğim."

Sulu gözlerle ona bakarken "Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum. Aylardır, hatta hiç bu kadar güvende, bu kadar önemsendiğimi hissetmemiştim.

Yüzü çok güzel. Ona *saatlerce* bakabilirim.

Dudakları ayrılana kadar o muhteşem kahverengi gözlerde kayboluyorum. Bir kez ağzına bakmaya başladım mı, başka tarafa bakamıyorum. Onu üzerimde hissetmek istiyorum. Onu tatmak istiyorum.

Ağırlığım ayak parmaklarımın üzerine kayıyor ve çenem yukarı kalkıyor. Başını hafifçe eğiyor, boşluğu test ediyor ve bana geri çekilmem için bir saniye veriyor. Çekilmiyorum. İstesem de yapamam. Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki göğsünde hissediyor olmalı. Parmakları saçlarımın arasından geçerken diğer eli belime yerleşiyor, sert ve topraklayıcı. Ve sonra beni öpüyor.

Başta yumuşaktı, sanki ne kadarını kaldırabileceğimi test ediyordu. Ama ağzına doğru inlediğimde, tamamen başka bir şeye dönüşüyor.

Eli kalçamda sıkılaşıyor ve beni sert vücuduna doğru çekiyor. Dudaklarımı ayırırken inliyorum, sıcak, lezzetli dilinin benimkine doğru kaydığını hissediyorum.

Evet... Kahretsin evet...

Göğsünden derin bir inilti yükseliyor. Güçlü elleri sırtımdan yukarı kayıyor ve öpücüğü derinleştirerek beni inletiyor. Göğüslerim onun sağlam kas duvarına bastırıldıkça karıncalanıyor. İçim yanıyor ve eriyor, ayak parmaklarımın üzerinde durup ondan alabildiğim her parçayı almaya çalışıyorum.

Bunu yapmak için onun da benim kadar can attığını söyleyebilirim. İhtiyacının ve arzusunun beni sardığını hissedebiliyorum - beni çıldırtıyor, daha da tahrik ediyor.

Sonunda ayrıldığımızda, başım dönüyor. Sarhoş hissediyorum. Bir tadına bakmışım ve ana yemeğe hazırım gibi hissediyorum.

Dudaklarımı yalıyorum, onun güzel gözlerine bakarken utangaç bir şekilde gülümsüyorum.

Bana *kızım* derdi.

"O adamın geri döneceğini sanmıyorum," diyor, hâlâ bana yakın durarak. "Ama her ihtimale karşı, seni eve kadar takip edeceğim."

"Sen Yapma. var için yap Bu," I Söyle,
nefret o Ona çok fazla sorun çıkarıyorum.

"İstiyorum," diyor, sesi alçak ve düzensiz. "Ve... Seni yarın görmek istiyorum."

Düşündüğüm şeyi mi söylüyor? "Polis raporu doldurmak için mi?" Ben soruyorum.

Başını iki yana sallar. "kadar çalışmıyorum. Seni dışarı çıkarmak istiyorum. Bir randevuya."

Gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Bu sorun çıkaran bu köpekle tanışmak istiyorum," diyor seksi bir sırıtışla. "Ve sana etrafı gezdirmek isterim."

"Tamam," diyorum utangaç bir şekilde gülümseyerek. "Bu hoşuma giderdi." Sanki gününü güzelleştirmişim gibi sırıtıyor...

Ve sonra beni tekrar öptü.

ALTINCI BÖLÜM

Emmanuel

Park ederken dikiz aynasından yansımamı kontrol ediyorum.

Sabah Lucy'nin evinin önünde. Gözlerim

Dün gece bir saatten az uyuduğum için gözlerim biraz kanlanmıştı. Vardiyasından sonra onu evine kadar takip ettim ve ona bütün gece burada kalmayacağıma dair söz vermiş olmama rağmen, güneş doğana kadar sokağının sonunda, evini görecektir şekilde park halinde kaldım.

O piçin geri dönmeyeceğinden emin olmak istedim. Eğer dönseydi, onu bir uyarıyla daha bırakmazdım. Kızımı tehdit ettiğii için canını alırdım.

Santino vardiyasına başladığında, gelip benim yerime geçmesini sağladım. Eve gitmek, bir saat uyumak, duş almak, giyinmek ve geri dönmek için yeterli zamanım vardı.

Derin bir nefes alıp kamyonetimden çıkıyorum ve dört ev aşağıda park etmiş polis arabasına başımla selam veriyorum. Santino da başını salladı,

arabayı çalıştırır ve arkasını dönüp caddede kaybolur.

Bu meleklerle ıkacağıma inanamıyorum. şehirdeki evine bakıp kollarımda ne kadar iyi hissettiğini hatırlarken minnettarlık kemiklerimi dolduruyor. Hala onun seksi ağzının tadını alabiliyorum. Hala içimi ürpertiyor.

Ben kapıya doğru yürüyüp pazen gömleğimi düzeltirken köpeği pencereden havlamaya başlıyor. Güzel bir bahar günü; güneşli ve berrak. Silvergray Dağı'nda yürüyüş için mükemmel bir gün. Hava çok sıcak değil ve sivrisinek mevsimi için çok erken; mükemmel bir kombinasyon.

Kapının arkasında onun sesini duyduğumda gülümsüyorum. "Bu kadar yeter Cutter," diyor Lucy. "Lütfen dur. O bizim arkadaşımız."

Dostum... Umarım günün bundan daha fazlası olurum.

Kapıyı atığında nefesimi tutuyorum, her zamankinden daha güzel görünüyor. Köpeğini tutmaktan yüzü kızarmış ve saçları biraz dağılmış. Yeni doğum yapmış gibi görünüyor... Umarım onu bir daha böyle görecek kadar şanslı olurum diyelim...

Kocaman Rottweiler'ını zapt etmeye çalışırken nefes nefese bir ses tonuyla "Günaydın," diyor. Cutter bana ulaşmaya çalışırken n ayakları yerden kesiliyor. Bu köpeği şimdiden sevdim. Kızımızı korumak için işini yapıyor.

"Cutter!" diye bağırıyor ve tüm gücüyle onu geri çekmeye alışıyor. "*Dur!*"

Cutter bana dik dik bakarken hırlıyor. Ben de ona bakıyorum. Hiç korku göstermeden. "Onu bırakabilirsin," diyorum.

Yüzündeki bir tutam saçı savuruyor. "Emin misin?"

"Evet," diyorum başımı sallayarak. Eğer bu kız hayatımda olacaksa, ben ve bu köpek birbirimize alışmak zorunda kalacağız. Şimdi birbirimizle yüzleşebiliriz.

Onu bırakıyor ve sırtındaki siyah kürkü bir mohawk gibi yukarı kalkarak bana doğru koşuyor.

Bacaklarımı kokluyor, geri çekilmek mi yoksa yüzümü parçalamak mı istediğine karar vermeye çalışıyor gibi görünüyor. Ellerimi kalçalarımın üzerinde tutup ona bakıyorum, nefesim sakin, vücudum hareketsiz. Birbirini koklayan iki alfa gibiyiz, kimin en tepede olduğuna karar vermeye çalışıyoruz.

Bu arada Lucy tüm bu olanları yüzünde gergin bir ifadeyle izliyor. İyi geçinmemizi istediğini biliyorum. Ben de istiyorum.

Bu yüzden gizli bir silah getirdim. Aslında birkaç tane.

Cutter geri çekilip bana hırladığında, onu çıkarıyorum.

Kokladığında kulakları geri gidiyor ve gözleri açılıyor.

Buraya gelirken, yürüyüşümüz için taze sandviçler ve atıştırmalıklar almak üzere fırında durdum. Ev yapımı köpek ödülleri satıyorlardı, ben de onları temizledim ve tüm sergiyi satın aldım.

Bir köpeğin kalbine giden yol geçer ve Cutter'ın dostluğunu satın almaktan çekinmem. Özellikle de sahibiyile daha fazla vakit geçirebileceğim anlamına geliyorsa.

"İstediğin bu mu?" Arka cebimden bir köpek ödülü neşeli bir sesle soruyorum.

Hayranlıkla bakarken dudaklarını yalıyor.

"Otur," dedim. Oturdu.

"Arkadaşım olacak mısın?" Ulaşamayacağı bir yerde tutarak soruyorum. İnliyor. Bunu evet olarak kabul ediyorum. Lucy yüzünde pırıl pırıl bir gülümsemeyle onu izlerken ona ödül mamasını veriyorum. Ağzına atıyor ve sonra ona bir tane daha veriyorum.

Ondan sonra bana başka sorun çıkarmadı.

"Bunu düşündüğün için teşekkürler," diyor Cutter artık saldırı modunda olmadığı için rahatlamış bir şekilde. Koşarak eve giriyor ve oyuncaklarından biriyle dönüp onu bana doğru sallıyor.

"Elbette," diyorum ona bakarken. Kıvrımlarını mükemmel bir şekilde saran bir çift siyah yoga pantolonu ve aşağı sarkan uzun ekose düğmeli gömleğiyle çok çarpıcı. Bir yandan kıyafetine hayranlıkla bakarken bir yandan da gözlerimle onu soyuyorum.

"Dağlarda yürüyüşe çıkabiliriz diye düşünmüştüm," diyorum sesimdeki boğukluğu bastırmaya çalışarak. "Fırından öğle yemeği aldım."

O nefes kesici kahverengi gözleriyle bana bakarken çoktan kızarmaya başladı. "Kulağa mükemmel geliyor. Cutter'ı getirmemizin bir sakıncası var mı? Onu yalnız bırakmak istemiyorum..."

Gözleri yere düşer.

"Bu yüzden yürüyüşü seçtim," diyorum ona. "O da gelebilsin diye. Arabada onun için daha fazla ödül var."

T'li kelimeyi söylediğimde kafasını eğiyor ve ikimiz de gülüyoruz.

Çok geçmeden güzel bir dağ yolunda ilerliyoruz; pencereler açık, müzik bangır bangır, Cutter'ın kafası camdan dışarı çıkmış. Kulakları rüzgarda dalgalanıyor ve dili dışarıda çok mutlu görünüyor,

Salyaları siyah dudağına sicim gibi yapışmış. Lucy onun fotoğrafını çekerken gülüyor ve sonra benimkini çekiyor.

Ona gülümsüyorum ve elimi dizine koymak için randevu saatinin çok erken olmamasını diliyorum. Bu çok mükemmel. Çok doğal. Bunu sonsuza kadar yapabileceğimizi görebiliyorum.

Eğer bir çift olsaydık böyle olurdu. Sadece takılmak, birbirimizin tadını çıkarmak, her anın tadını çıkarmak, etrafımdaki her şeyin -her his ve duygunun- onun sayesinde yükselmesi. Bunu çok istiyorum. Hiçbir şeyi istemediğim kadar.

Onları sadece yerel halkın bildiği bir yürüyüş parkuruna götürüyorum. Kasabamıza gelen turistlerle neredeyse her şeyi paylaşıyoruz, ancak bu patikayı kendimize saklamak için yerel halk arasında konuşulmayan gizli bir anlaşma var. Yol boyunca nefes kesici manzaralar ve nehir kenarında öğle yemeği yemek için mükemmel bir yer var. Her zaman sessizdir, ki bunu seviyorum.

Cutter kamyonundan dışarı fırlıyor, ben öğle yemeğimizi alıp sırt çantasına doldururken kuyruğunu deli gibi sallıyor.

Bu yürüyüşü yüzlerce kez yaptım, ancak başladığımızda Lucy'nin gözlerinden ilk kez görüyormuşum gibi hissediyorum. Uzun Douglas köknarları ve Ponderosa çamlarının altında yürürken huşu içinde. Dallar arasında uçuşan rengarenk küçük ispinozların fotoğraflarını çekiyor ve fotoğraflara baktığında gülümsüyor. Cutter önden koşuyor ve çok uzaklaştığında koşarak bize geri geliyor.

Bu köpek elimden yemeye başladı bile. Sanki uzun zamandır kayıp en iyi arkadaşımıymışım gibi bana bakıyor. Bana bir sopa getiriyor, ben de elinden alıp fırlatıyorum. Lucy onun bir roket gibi peşinden gitmesini izlerken gülümsüyor.

"Senden hoşlanmayacağından endişeleniyordum," diyor bana sırtarak.

"Bu bir erkek arkadaş testi mi?" Ona sordum. "Eğer köpeğin onaylamazsa, biter mi?"

"Daha başlamadan bitti mi?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak. Başımı eğip ona sırtıyorum. "Oh, tamam başladı." Gözlerini kaçırıyor, o sevimli yanakları kızarıyor.

"Her şey o şahane dudakları öptüğümde başladı."

"*Hmmm*," diyor benimle oynayarak. "Bunu hatırladığımı sanmıyorum. Dün müydü o?"

Kolundan tutup onu döndürüyorum. Onu ait olduğu yere, bedenime doğru çektiğimde nefesi kesiliyor.

"Belki bu hafızanı tazeler."

derinden öptüğümde bana karşı eriyor, ağzını sonsuza dek tutacakmışım gibi sahipleniyor.

Yürüyüşü durdurup günün geri kalanını bu güzelle yiyişerek geçirmeye hazırım ama Cutter'ın başka fikirleri var. Ağzında o lanet sopayla üzerime atladı.

Bu sefer daha da uzağa fırlatıyorum ama devam etmek için arkamı döndüğümde Lucy çoktan yürüyor, yanakları kırmızının parlak bir tonunda.

"Peki, polis olmak istemene ne sebep oldu?" diye soruyor ben yetişirken.

Bizim hakkımızda daha fazla konuşmayı tercih ama gerekirse bunu beklerim. Ne de olsa bu uzun bir randevu olacak. Biz konusu tekrar gündeme gelecektir. Bundan emin olacağım.

"İnsanları korumayı seviyorum," diyorum ona. "Bana nedenini söyle."

Bunu düşünürken iç çekiyorum. "Babam yüzünden," diyorum sonunda. "Babam iri yarı bir adam değildi."

"Gerçekten mi?" diye soruyor kıkırdayarak. "Bu şaşırtıcı."

"Bedenimi anne tarafından almışım. O sadece benim üzerimde buraya kadar geldi," diyorum omzumun altına dokunarak. "Ama kendi tarzında bilge ve güçlüydü. Kişiliği küçük boyunu telafi edecek kadar büyüktü. Ben yaşlandıkça ve büyüdükçe kendi gücümün farkına varamadım. İstemeden de olsa insanları incitirdim. Sadece onlara çarparak ya da yanlışlıkla onları çok sert tutarak. Bana cüssemi ve gücümü kullanmanın göz ardı edemeyeceğim bir sorumluluk olduğunu söyledi. Gücümün bana verilmiş bir hediye olduğunu ve bunu insanlara zarar vermek için değil, onları korumak için kullanmam gerektiğini söyledi. Bunu bana öldüğü sabah söyledi."

"Olamaz," diyor Lucy, eli ağzına gidiyor. "Çok özür dilerim."

"değil," diyorum derin bir nefes alarak. "olduğunda on dokuz yaşındaydım. Ana caddede yürürken ona bir araba çarptı. Yeni bir sürücüydü. O hafta ehliyetini yeni almıştı. Evine gidip ağzını burnunu kırmak istedim ama o kadar yıkılmıştı ki. Beni gördüğünde hıçkıra hıçkıra ağlıyordu ve kollarıma yığıldı. Tek duyabildiğim babamın sözleriydi... İnsanları korumalıydim, onlara zarar vermemeliydim. Ben de çocuğa sarıldım ve teşkilata katılmaya karar verdim. Gücümü iyilik için kullanacağım."

Bu hikayeyi hiç kimseye anlatmadım. Beni bu kadar kolay açabilmesi, ona her şeyi anlatmak istemem sinir bozucu.

Yosunlu büyük bir kayanın yanından geçerken elini benimkinin içine kaydırıyor. "Baban seninle gurur duyardı."

Ona bakıyorum ve o da başını sallıyor.

"Dün gece o adamla başa çıkma şeklin," diyor titreyerek. "Dehşete düşmüştüm. Bana ne yapacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu ve sonra sen... Bir anda ortaya çıktın ve beni kurtardın. Eminim baban sana tepeden bakıyordur ve hediyeni onurlandırdığın için gurur duyuyordur."

Konuyu değiştirmezsem tıkanacağımdan korkarak yanımda onunla yürümeye devam ediyorum. "Bize aldığım bu sandviçlere bayılacaksın. Hiç Warm Loaf Bakery'ye gittin mi?"

"Neredeyse her sabah," diyor kolunu benimkine dolayarak. "En *harika* tarçınlı çörekleri var. Onlara karşı koyamıyorum."

"Ben daha çok kruvasan ."

"Ben de kruvasan severim," diyor kıkırdayarak. "O fırından çıkan her şeyi yerim. Abby buna çok sevinecek."

Birden arkasını dönüyor ve ağzından çıkanlara inanamıyormuş gibi başını sallıyor.

"Ne demek istiyorsun?"

"Hiçbir şey." o diyor. "Unut O. Hey, bak at şu kır çiçekleri."

Yemi yutmuyorum. "Abby buna sevinecek ne demek?"

O iç çeker olarak Kesici geliyor çalışan Geri. O etrafımızda daireler çiziyor ve sonra tekrar patikaya çıkıyor.

"Beni şehirden biriyle tanıştırmak isteyip duruyor," diyor. , sahiplenici bir enerji dalgası hissediyorum

Kızımın başka biriyle çıktığını düşündükçe içim içime sığmıyor. "Özür dilerim. Acele etmemeliydim. Bu sadece bir ilk randevu. Yine de..."

istemiyor.

"Ne?" Yavru bir kediyi kandırmaya çalışır gibi usulca soruyorum.

"Dün gece bana *kızım* dedin."

Kahretsın. Adrenalinim deli gibi yükseliyordu. Kendimi tutamadım. Ona böyle seslendiğimi sonradan fark etmiştim ve ölmek istiyordum. Fark etmemiş olmasını umuyordum.

"Çok mu erken?" Yanaklarım kızararak soruyorum.

Bana sırtıırken başını sallıyor. "Hayır. Ben beğendim."

Birbirimizin gözlerinin içine bakarak yavaşça duruyoruz. Eğiliyorum ve onu usulca öpüyorum. Tutkulu, tam bir öpüşme öpücüğü değil. Yumuşak bir öpücük. Sevgi dolu bir öpücük. Benim olduğunu söyleyen bir öpücük. Ve hep öyle kalacaksın.

Biri diyor ki, bu birçoklarının ilki olacak.

Pikniğimizi akan nehrin kenarında, büyük bir kayanın üzerinde oturarak yapıyoruz, Cutter ise suyun içinde şaşkın ve tüm balıklar tarafından büyülenmiş bir şekilde geziniyor.

"Daha önce hiç nehre girmemişti," diyor kadın, büyük bir boğa alabalığı onu kontrol etmek için yüzdüğünde geri sıçrayıp havlarken gülerek. Kıyıya doğru kaçıyor ve sonra başını eğip kuyruğunu sallayarak nehre geri dönüyor.

"O harika bir köpek. Bence onun için yaptığınız şey harika."

Kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Yasaları çiğnemiş olsam bile mi, Bay Polis?"

"Kanunlar her zaman en iyisi için değildir," diyorum derin bir iç çekerek. "Bazen adalet istiyorsak, adaleti kendimiz sağlamalıyız."

"Dün gece yaptığın gibi mi?" Tekrar iç çektim.

"Evet."

Yasaların ne dediği umurumda değil, eğer o adamlar kızımınla uğraşmak için geri dönerlerse, bir ceset torbası içinde evlerine dönecekler.

Taze sandviçlerimize yumuluyor, ne kadar güzel olduklarından yakınıyoruz. Fırındaki Abby ve Trish her zaman en güzel ekmeği yaparlar. Uğruna ölünür. Lucy büyük bir ısırık aldığı anda seksi bir inleme çıkarıyor ve ben aklımın daha kirli düşüncelere dalmasını engellemek için mücadele ediyorum.

Neyse ki telefonum çaldı da dağıldı.

Hassiktir. FBI'dan arıyorlar.

"Cevap verebilirsin," diyor Lucy, telefonu cebime geri koyarken. "Benim için sorun değil."

"Üzgünüm, sadece..."

Yüzü biraz kızarıyor ve konuşmayı kestiğimde yüzünde bir hayal kırıklığı ifadesiyle arkasını dönüyor. Hay aksi. Başka bir kadın olduğunu düşünmesini istemiyorum. Başka biri yok. Asla başka biri olmayacak.

"Sadece FBI."

Başını arkaya çevirip şok içinde bana baktı. "Peki, cevap ver o zaman!"

Düğmeye basıp ayağa kalkarken iç çekiyorum ve uzaklaşıyorum. "Alo?"

"Ofiicer Rush," diyor diğerk hattaki tanıdık ses. Beni işe alan ve üst düzey yetkililere göndermeden önce ilk iki görüşmeyi yapan adam. "İyi haberlerle arıyorum. Seni işe almak için o kadar hevesliler ki, ücretini yüzde on beş artırdılar!"

"Oh," diyorum, kendimi hissederek. "Bu çok hoş."

"Tereddütlerinizi hissettiler ve bunu tamamen ortadan kaldırmak istediler. Ne olmuş yani? Cömert teklifi kabul edip FBI'a katılmaya hazır mısınız?"

Nehir kenarında oturan Lucy'ye ve suyun içinde koşuşturan Cutter'a bakıyorum, çok huzurlu görünüyorlar ve olmak istediğim yerin burası olduğunu fark ediyorum. Bu dağlar benim evim. Bu kadın benim geleceğim. Bu muhteşem kızla birlikte olmak, istediğimi düşündüğüm tüm kariyer hedeflerini geride bırakıyor.

Sadece onu istiyorum. Ondan çocuk sahibi olmak ve onları Greene Dağları'nda büyütmek istiyorum. Onu ve kasabamı korumak istiyorum.

Bunca yıldır özlediğim şey buydu. İstediğim duygu buydu. Ve şimdi buna sahip olduğuma göre, başka hiçbir şeye ihtiyacım olmadığını biliyorum.

"Saygıyla reddediyorum," diyorum ona. "Harika teklifiniz için teşekkür ederim ama artık istediğim bu değil."

Geri çevirdiğim için şok olmuş gibi konuşuyor. Muhtemelen o pozisyonu almak için can atan yüzlerce polisi vardır.

"Ama... Bay Rush, bu... FBI!"

Neye hayır dediğimi biliyorum. Ama pozisyona hayır diyerek, Lucy'ye evet diyorum.

"Tekrar teŖekkürler," diyorum kız arkadaşımın yanına dönerken.
"Ben çıkıyorum."

Telefonu kapatıp cebime Lucy beni izliyor. Etrafımdaki muhteŖem ağaçlara, pırıl pırıl nehre ve muhteŖem dağlara bakıyorum ve serin dağ havasından derin bir nefes alıyorum. Uzun zamandır hiç olmadığım kadar iyi hissediyorum.

"Her Ŗey yolunda mı?" diye soruyor.

Oturup nefis sandviçimi Ŗahane kızımın yanına götürürken sırıtıyorum.

"Evet," diyorum ona gülümseyerek. "Her Ŗey mükemmel."

YEDİNCİ BÖLÜM

Emmanuel

Radyo kısık sesle çalışıyor ama ben dinlemiyorum. Bütün Lucy'ye odaklan.

Arabamla restoranının önüne park etmiş, pencereden onu izliyordum. O kadar inanılmaz ki. Ne zaman gülümsese ve müşterilerle şakalaşsa, kendimi de gülümserken buluyorum.

Baharda bir Salı günü, bu yüzden biz polisler için sakın bir gece. Yılın bu zamanı ya da yılın herhangi bir zamanı buralarda pek hareket olmaz. Eskiden bu kasabanın huzurlu sakinliği beni hayal kırıklığına uğrattırdı, ama şimdi farklı görüyorum. Lucy'yi güvenli bir yerde istiyorum ve Greene Dağları'ndan daha güvenli bir yer bulamazsınız.

Lucy'nin elinde bir kucak dolusu tabakla pencerenin önünden geçtiğini gördüğümde kalbim hızla çarpıyor. Onları bir masaya bırakıyor ve sonra gülümseyerek ve bana el sallayarak pencerenin yanında dolaşıyor.

O tatlı masum gülümseme her gördüğümde beni biraz daha mahvediyor.

Burası benim yerim. Burası ait olduğum yer. FBI pozisyonunu reddettiğim için hiç pişman değilim. O meleği korumak benim hayattaki yeni görevim.

Bir saat geçti ve kruvazörüm bir santim bile hareket etmedi. Angelo'nun iki gün içinde döneceğini biliyorum ama işimi şansa bırakmayacağım. Onunla anlaşana kadar gözlerimi bu kızıdan bir saniye bile ayırmayacağım.

Bir kolumu camın çerçevesine dayayarak koltuğa yaslanıyordum ki, sanki yer yarılmış da altında kalan tek sağlam şey benmişim gibi restorandan fırladı.

Radyoyu kapatıyorum ve o yolun karşısına geçerken oturuyorum, at kuyruğu sallanıyor, yüzünde endişeli bir ifade var. Gözyaşlarını tutarak arabamın yanına geldi. Kızımı korumak için vücudumdaki her hücreyi parçalayan ilkel bir ihtiyaç hissediyorum. Onu sonsuza dek dünyadan uzak tutmak istiyorum.

"Ne oldu?" Kelimeleri çıkaramadığında soruyorum.

Derin bir nefes alıyor, gözleri vahşi, panik hareketler. "Sandra aradı... Cutter'ı almışlar!"

Midem bulanıyor.

"Ne?"

"Angelo'ydu," diyor gözyaşları sel olmuş bir halde. "Arka bahçede saklanıyordu ve Sandra köpekleri dışarı saldıığında, sakinleştirici bir dartla vurup onu aldı."

O hıçkırdıkça kanım donuyor. Dışarı çıkıp ona sarılmak, tüm acısını dindirmek istiyorum ama yapamıyorum. Cutter'ı geri alma umudum varsa hızlı hareket etmeliyim.

"Derin bir nefes al," dedim ona. "Bana onun neye benzediğini söyle."

Nefesini içine çekiyor ve şimdilik kendini kontrol altına alıyor. Gözlerini bana dikmiş, iş yapıyor. Bu kadar güçlü olmasına bayılıyorum. Çok etkileyici.

"Tam şurasında bir akrep dövmesi var," diyor boynunu göstererek. "Ve muhtemelen ordu kamuflajı boyalı bir Escalade kullanıyor. Çok gülünç görünüyor."

"Tamam," diyorum arabayı çalıştırırken.

"Doğuya doğru gidiyordur," diyor. "Eve dönecekse muhtemelen ana otoyoldan gidiyordur."

Kemerimi dışlerimi sıkıyorum.

"Onu geri getireceğim," diye söz veriyorum kararlı bir ses tonuyla. "Lütfen, Emmanuel," diyor, ellerini tutarak arabamdan geri adım atarken birlikte. "O benim dünyadaki en iyi arkadaşım."

Çok korkmuş. Zavallı şey titriyor. "Bana güvenebilirsiniz."

Işıklarımı ve sirenimi açıp otoyola doğru kıcıımı kaldırmadan önce söylediğim son şey bu.

Kızımı ağlatmanın bedelini bu şeytani herife ödeteceğim. Yanlış polisi kızdırdı.

Cara ve Henry bu gece çalışıyorlar, ama onları destek için aramıyorum. Bu tamamen bana ait.

Polis memuru Rush olarak gitmeyeceğim.

Onun erkeği olarak gidiyorum.

Ve tanık istemiyorum.

Benim Kruvazör balık kuyrukları olarak I al a

KÖŞE Sert, Sirenler sessiz dağ kasabasında bangır bangır çalıyor. Ben zaten yapıyorum

Otoyola çıkan rampaya vardığımda seksen olmuştu.

Yapacağım son şey olsa da pii yakalayacağım.

Karanlık otoyol önümde uzanıyor, ay ışığının altında uzun ve boş. Direksiyonu sıkıca kavriyorum ve gaza basıyorum. İleri doğru uçarken motor kükrüyor.

"Senin için geliyorum, pislik."

Lucy çok tatlı biri. Bunu hak etmiyor.

Huzuru hak ediyor. Her beş dakikada bir omzunun üzerinden bakmak zorunda kalmayacağı bir hayatı hak ediyor. Birinin ona zarar vermesine izin vermeden önce dünyayı yakıp yıkacak bir adamı hak ediyor.

Onun için o adam olacağım. Onun koruyucusu olacağım. Onu sonsuza dek dünyadan koruyacağım.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Lucy

"Sandra!" I bağırmak olarak I patladı

aracılığıyla ve Kapı.

"Sandra!"

Şiş gözlerinde yaşlarla koşarak yanına geliyor. Rocky bile başı öne eğik ve kuyruğu bacaklarının arasında koşarken yıkılmış görünüyor.

"Çok üzgünüm," diyor hıçkırıklar arasında. "Onun orada olduğunu bilmiyordum."

Kollarımı ona doluyor ve en iyi arkadaşımın iyi olduğunu umarak ben de ağlıyorum.

"Polisi aradın mı?" diye soruyor, benden uzaklaşarak.

"Emmanuel ilgileniyor," diyorum, ona olanları anlattığımda gözlerindeki yoğunluğu düşününce içimde bir iyimserlik patlaması hissediyorum.

Cutter'ı geri getirebilecek biri varsa, o da odur.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Emmanuel

O piçi gördüğümde direksiyonu sıkıyorum.

yarım mil ileride-büyük Escalade ile yamalı kamuflaj
Sanki bu onu benden saklayacakmış gibi.

Işıklarım kapalı. Sirenim sessiz.

Onu kenara çekmek istemiyorum. Duracağından şüpheliyim ve
isteyeceğim son şey Cutter'ı tehlikeye atacak yüksek hızlı bir
kovalamaca.

Ben de nabzım hızla atarken yanından geçip gittim.
Kamyonetinin içine bakmaya çalışıyorum ama camlar çok koyu
renk. Öyle olmasaydı, arka koltukta yatan tanıdık tüylü bir yüz
göreceğime bahse girerim.

Arabam ileri doğru yuvarlanıyor ve çenemi sıkıkmama neden
olan adamı bir an için görebiliyorum. Angelo camlar kırık bir
şekilde sigara içiyor. Gözlerim boynundaki akrep dövmesine
takılıyor.

"*Orospu* çocuğu," diye fısıldıyorum rozetimi göğsümden söküp yolcu koltuğuna bırakırken. Artık kural yok. Bu kanunla ilgili değil. İntikamla ilgili. "Sen öldün."

Bana bakıyor ve dişlerini sıkıyor. Dişlerimi gıcırdatıyorum ve hızlanıyorum.

Bu arabanın neler yapabileceğini görmenin zamanı geldi. Neyse ki yavaşlıyor da onu kenara çekmiyorum, bu da önden yarışmamı sağlıyor.

Tam kayalıkların yanındaki mükemmel noktada kayarak durmadan ve kalbim küt küt atarak arabamdan atlamadan önce onun bir ya da iki mil önündeydim.

Bagajıma koşup çivili şeritleri çıkarırken ve kışımı kaldırıma çekerken gözlerimi karanlık boş otoyolda tutuyorum.

Angelo'yu gördükten sonra geçtiğim arabaları not ettim. Bir araba geçti, sonra diğeri.

Sırada o var.

O yaklaşırken çömelıyorum, nefesim kesilmiyor, ellerim metali kavırıyor.

Daha yakın...

Daha yakın...

Farları geçmeden hemen önce homurdanarak şeritleri otoyolun karşısına fırlatıyorum. Onları görünce frene basıyor ama artık çok geç. Çok hızlı gidiyordu. Angelo'nun Escalade'i son sürat çarpınca kıvılcımlar uçuştı. Kamyonu savrulur. Lastikler gıcırdıyor ve tıslıyor.

Gaza basmaya çalışıyor ama jantlarının üzerinde yuvarlanıyor ve hızla kontrolü kaybediyor, her yere kıvılcımlar saçıyor. Koştum.

kamyonun bankete çarpması ve aniden durmadan önce neredeyse devrilmesi.

Oraya vardığımda farlar dağı karşı parlıyordu, nefes nefese kalmıştım ve Cutter'a bir şey olmasından endişeleniyordum. Lucy için çok şey ifade ediyordu ve onu eve canlı getireceğıme dair söz vermiştim. Bu yerine getirmem *gereken* bir söz.

Köpeğı kontrol etmek için arka kapıyı açmak üzereydim. Sürücü kapısı pat diye açılır ve Angelo burnundaki kesikten akan kanla sersemlemiş bir halde dışarı fırlar. Gözlerinde vahşî bir bakış vardı.

Ve elinde bir silah.

Bana doğrulttu ve ateş etti. Mermi kafamın yanından ıslık alarak geçti. İrkilmedim. Sadece hareket ettim.

Copumu çıkardım ve yüzüne vurdum.

Dönüp tökezleyerek kamyonetine bindi ve silahı homurdanarak yere bıraktı. Silahı kaptığıım gibi iki saniye içinde parçalarına ayırdım ve parçaları otoyolun diğér tarafındaki uçurumdan aşağı fırlattım.

"Siktiğimin domuzu," diyor bana yumruk atarken. Çok yavaş. Çok zayıf.

Zavallı yumruğunu ön kolumla engelliyorum ve yüzüne bir tokat .

"Bitirdin mi?" diye sordum.

Kanlı ağzının içinden sırtıyor. "Kim olduğunu biliyorum."
"Güzel."

"Shady'nin bileğini kıran şerefsiz sensin."

"Evet ve işim bittiğinde, sadece bileğin olmasını dileyeceksin. Ne kadar yaratıcı olabileceğimi öğrenmek üzeresin.

olsun."

Açık kapıdan arka tarafa bakıyorum ve Cutter'ı deri koltukların üzerinde yatarken görüyorum. Kendinde değil ama yaralı görünmüyor. Umarım iyidir.

"Ne yapacaksın?" diye soruyor kanlı bir sırıtışla, ben yakasından tutup onu kamyonuna yaslarken. "Bir daha asla güvende olmayacak. Bundan emin olacağım. Onu sonsuza kadar koruyamazsın. Siz lanet domuzlar ancak bu kadarını yapabilirsiniz."

Ön kolumu boynuna sapladım. "Ben şu anda polis değilim."

"Güzel," diyor. "Ben de değilim."

Ceketinden bir sustalı çıkardı ve bana doğru salladı.

Bileğini yakalıyorum ve yumruğumu yüzüne vurmaya başlıyorum. Bir araba hızla geçti, ama durmadılar. İyi oldu. Bundan sonra olacaklar için tanık istemiyorum.

Çılgılık atana kadar bileğini büküyorum ve sonra ona öyle sert kafa atıyorum ki ikimiz de sendeliyoruz.

Bıçağı tekrar sallıyor ama yavaş ve telgraf gibi. Bıçağı savuşturup burnuna sert bir yumruk atıyorum ve ardından çenesine sert bir sağ yumruk indiriyorum. Sırtı mırıldanan kamyonu çarparken bacakları bükülüyor.

"*Ahhh!*" diye bağılıyor burnundan kan hayal kırıklığı içinde. "O kaltağı öldüreceğim!"

Bıçağı vahşice savurdu ve yere düştü. Hareket etmeme bile gerek kalmadı.

"Kimse benden çalamaz!" diye bağılıyor. "O köpek *benim* mülk! Onun kanını kurutacağım!"

Bıçağı tekrar izlerken öfke bedenime hücum ediyor. Bir şiddet ilkel duygu ele geçiriyor.

Mağara adamı yanımda kızımı ne pahasına olursa olsun güvende tutmak istiyor.

"Seni öldüreceğim," diye tıslıyor bıçağı vahşice sallarken. "Sonra o köpeğin boğazını keseceğim ve sonra o amcığı bulup ona da aynısını yapacağım."

Yeterince duydum.

Öne atıldım ve ikisi yüzüne, biri karnına olmak üzere üç sert yumruk attım. Bir çuval tuğla gibi yere yığıldı ve bıçağı düşürdü.

"Ona dokunmayacaksın," diye hırlayarak saçından bir tutam tutup onu ayağa kaldırıyorum. "O *benim*."

Yumruğumu kafasına bir kez daha indirdim ve sonra onu direksiyonun arkasındaki kamyona bindiriyor. Öne doğru yığıldı, baygındı. Emniyet kemerini kavrayıp bileklerini direksiyona sabitlemek için kullanırken hırıltılı soluklarını duyuyorum.

Kanlı ellerimle arka kapıyı açıp Cutter'a bakarken ağır ağır nefes alıyorum. Baygın ama nefes alıyor. Sakinleştiricinin etkisi yakında geçecek ve onu eve götürme zamanı gelecek.

Ellerimi nazikçe vücudunun altından geçirip onu kaldırıyorum ve gevşek başını dikkatlice sabitliyorum.

Onu arabama taşıırken "Sorun yok dostum," diye fısıldıyorum. "Yakında her şey bitecek. Kızımız seni bekliyor ve istediğin kadar karnını okşatacaksın."

Onu aracımın arka koltuğuna kaydurdım, kapıyı kapattım ve göğsümde kararlılıkla çarparak bagajımı açtım.

Yana yatmış Escalade'e bakarken bir yol fişeğı kapıyorum.

Bu iş şimdi bitecek.

Geri dönüp karanlık ve boş otoyoldan geçerken hiç tereddüt . Escalade'in benzin deposunun kapağını açtım, kamyonu boşa aldım ve Angelo'ya cehennemde iyi vakit geçirmesini diledim.

Kamyonu olabildiğince sert bir şekilde geri iterken kaslarım geriliyor ve esniyor. Kamyonu banketten çıkarmak için tüm gücümü harcıyorum ama çıkarmayı başarıyorum. Ondan sonra, kaldırımda yuvarlamak kolay.

Uçurumun önünde yuvarlanarak durur.

Ona son bir kez bakarken birkaç derin nefes alıyorum. Başı yana doğru dönerken gözleri açılıyor. Olmak üzere olan şeyi anladığında canlanıyor.

"Ona bir daha asla dokunamayacaksın," diyorum kırmızı fişegi yakarken.

Bileklerini sabitleyen emniyet kemerine karşı mücadele ve çılgılık atmaya başlıyor. "Benim param var! Seni zengin edeceğim!"

"İhtiyacım olan her şeye sahibim," diyorum arkaya doğru giderken. "O bende."

Fişegi benzin deposuna sokuyorum, sonra kamyonu itebildiğim kadar sert itiyorum, hızlandıkça homurdanıyor ve zorlanıyorum. Lastikler çakılların üzerinde çatırdıyor. Angelo'nun çılgınlıkları dağların sessizliğinde yankılanıyor.

Yerçekimi devreye girdiğinde ağırlık ellerimi terk ediyor ve kamyon uçurumdan yuvarlanarak gecenin içinde kayboluyor.

Birkaç saniyelik sessizliğin ardından bir çarpışma ve gök gürültülü bir patlama gökyüzünü turuncu ve kırmızı renklerle aydınlatıyor.

Turuncu gökyüzü tekrar siyaha dönerken orada duruyorum, nefesim kesiliyor, göğsüm inip kalkıyor.

Bitti artık.

Ve huzurdan başka hiçbir şey hissetmiyorum.

Çünkü yine olsa yine yaparım.

Bir kalp atışında.

Onun için geçemeyeceğim hiçbir çizgi yok. Çiğnemeyeceğim kanun yok. Öldürmeyeceğim adam yok.

Önemli olan tek şey o.

ONUNCU BÖLÜM

Lucy

Verandada oturmuş tırnaklarımı yerken Emmanuel geri döner. Sıçradım ve arabasına doğru koştum, umutsuzca İyi olduğunu umuyorum ve arkada o çok sevdiğim sevimli tüylü yüzü görebilmeyi gerçekten umuyorum.

Emmanuel görünüyor Tamam,ama I Yapma. bkz. Kesici. Arka koltuk boş görünüyor.

Midem bulanıyor. Kalbim kırılıyor.

Köpeğimi bulamadı.

Motor durur ve kapı açılır. Emmanuel dışarı çıkar, iri ve ölümcüldür. Her tarafı kan içinde ama zahmetsizce hareket ettiği için yaralanmış gibi görünmüyor.

"Onu yakaladım," diyor arka kapıyı açarken.

Yere düşüyorum, rahatlama ve minnettarlıkla hıçkırarak ağlıyorum. Emmanuel'in bana doğru yürümesi bir rüya gibi geliyor.

Kesici büyük güçlü kollarında.

Önümde diz çöküp bana köpeğimi sunarken hıçkırıklar arasında "Teşekkür ," diyorum. "Çok teşekkür ederim."

Cutter başını güçsüzce kaldırıyor ve yorgun gözlerle bana bakıyor. Onu okşuyorum ve o da bileğimi yalıyor.

"Sakinleştiricilerin etkisi geçiyor," diyor Emmanuel yumuşak bir sesle. "İyi bir gece uykusundan sonra normale dönecektir."

"Onu içeri götürelim."

Onu takip ediyorum, Emmanuel'in geniş sırtına ve devasa köpeğimi ne kadar kolay taşıdığına hayret ediyorum. Cutter'ı oturma odasındaki yuvarlak yatağına indirirken çok nazik davranıyor.

Eğilip Cutter'ın yüzüne yumuşak bir öpücük kondurduğunda bu adama daha da derin bir aşkla bağlandığıma yemin edebilirim. Elleri birini ezebilir, bunu yaparken *görmüştüm*. Kalın, nasırlı ve tehlikeli. tam bir kas ve şiddet adamı, ama bana ve Cutter'a karşı? O saf bir kibarlık. Bize asla zarar vermeyeceğini biliyorum ve bu onun en seksi yanı.

O arkasına yaslanıyor ben de köpeğimi öpüp her şeyin yoluna gireceğini fısıldıyorum. Cutter'ın gözleri kapanıyor ve uykuya dalıyor, sakınleştirici hala kan dolaşımında akıyor ve onu gece boyunca bayıltıyor.

"Ne oldu?" Cutter'ı dinlenmesi için bırakıp mutfığa gittiğimizde fısıldıyorum.

Ona bir bardak su dolduruyorum ve Emmanuel hepsini bir dikişte içiyor. "Ayrıntıları bilmemen muhtemelen daha iyi olur."

Gömleğindeki kan lekelerine ve kesik eklemlerine bakıyorum. Üzerinde herhangi bir yara görmüyorum, yani muhtemelen hepsi Angelo'nun kanı.

"Onu tutukladınız mı?"

O alev alev yanan gözler bana kilitlenirken başını sallıyor. "Hayır. İkimiz de biliyoruz ki yarın dışarı çıkacak ve her şeyi yeniden deneyecekti. Bunu riske atamazdım."

Sertçe , bilmek istiyorum ama aynı zamanda bilmek de istemiyorum.

"O...?"

"Onunla ben ilgilendim," diyor alçak ve derin bir sesle. "Sana söyledim. Kimsenin sana zarar vermesine asla izin vermeyeceğim Lucy. Seni güvende tutmak için ne yapmam gerekiyorsa yapacağım."

Ama emin olmam gerek. Angelo'nun dışarıda bir yerlerde entrikalar çevirdiğini bilirsem asla rahatlayamam.

"Onu sen mi öldürdün?"

O seksi gözleriyle beni izlerken derin bir nefes alıyor. "Ben yaptım."

Ona bakarken gözlerimden yaşlar akıyor. Daha önce hiç kimse benim için böyle bir şey yapmamıştı. kimse kendini ve özgürlüğünü böyle tehlikeye atmamıştı.

Söz konusu ben olunca her şeyi yapar.

Orada duruyordu, gömleğinde kan *vardı*, eklemleri , gözleri kor gibi yanıyordu ve tek düşünebildiğim, *Tanrım, bunda ciddiymi.* Beni korumak için ne gerekiyorsa yapacağını söylediğinde. Onun olduğumu söylediğinde.

Titrek bir nefes alıyorum ve bir adım daha yaklaşıyorum, parmak uçlarım elinin arkasını okşuyor. Hâlâ sıcak. Hala

Gergin. Ne yaptığını öğrendiğim için hâlâ dağılacakmışım gibi beni izliyor.

Ama benim yok.

Bunun yerine, gözyaşlarımın arasından ona baktım ve fısıldadım, "Benim için gerçekten her şeyi yaparsın, değil mi?"

Cevap verdiğinde sesi çiğdi. "Herhangi bir şey."

İçimde bir şeyler paramparça oluyor. Korkudan değil. Şoktan değil. Ama böyle *sevilmenin* ne anlama geldiğinin katıksız ağırlığından. Bu, insanların hakkında şarkılar yazdığı türden bir aşk. Filmlere konu olan türden bir aşk. Kızgın ve her şeyi tüketen türden.

Yüzüne uzanıyorum ve başparmaklarımı sakallarında gezdirerek nazikçe kucaklıyorum. "Teşekkür ," diye fısıldıyorum, yeterli olmasa da. Yaptığı şeyden sonra asla yeterli olmayacak.

Beni kollarına çekiyor ve göğsünde eriyorum, onu içime çekiyorum-kan, ter, duman ve ihtiyacım olduğunu hiç bilmediğim her şey.

"Seni seviyorum," diyor alçak sesle ve saçlarıma sertçe vurarak. Kalbim ağrıyor.

"Ben de seni seviyorum," diye nefes alıyorum. "Çok fazla."

Suçluları avlayamayabilir ve tehlikelerle savaşamayabilirim, ama onu günlerimin geri kalanında şiddetle ve koşulsuzca sevebilirim. Ve belki de *bu* yeterli olacaktır.

Ona bakıyorum ve beni sertçe öpüyor, sanki tutamıyormuş gibi. Artık kendini geri çekemez. Avuçlarımı güçlü göğsünde gezdiriyorum, eli saçlarımın arasına girip beni daha derinden öpebilmesi için başımı geriye yatırırken onun tadına bakıyorum. Ağzı benimkini *yutuyor*; aç, sert ve kendini zor tutuyor.

Sonunda çekildiğinde, yavaşça dizlerimin üzerine çöküyorum. Aç bir bakışla beni izlerken göğsü kabarıyor. "*Lucy...*" diye homurdanıyor, ben kemerine tutunurken sesi karanlık ve gergin. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"İstiyorum," diye fısıldıyorum, sesim titriyor. Korkudan değil, *ihhtiyaçtan* titriyor. Bunu daha önce hiç ama daha önce hiç kimseyi de bu çaresizce *istememiştım*. Beni kurtardığı için ona teşekkür etmek istiyorum. Bana hissettirdiği kadar iyi hissettirmek istiyorum. Onu memnun etmek istiyorum. Onu *tatmak* ve uzun sert aletini ağzımda hissetmek istiyorum.

Kemerini çıkarırken gözleri parlıyor, ateşli ve vahşi. "Siktir, kızım. Beni öldürüyorsun."

Mutfak fayanslarının üzerinde dizlerimin üzerine çöküyorum, fermuarını indirirken parmaklarım titriyor. Beni izliyor, çenesi gergin, elleri sanki bana dokunmamaya çalışıyormuş gibi iki yanında kenetlenmiş, yanlış bir hareket yaparsa tutunduğu kontrolü kaybedecekmiş gibi.

Pantolonunu ayak bileklerine kadar indiriyorum, ne kadar büyük ve sert olduğunu gördüğümde keskin bir nefes alıyorum. Devasa ereksiyonu gri boxer külotunun arkasından dışarı fırlıyor ve bir an için bu canavarın içime nasıl sığacağını merak ediyorum.

"*Tanrım*," diye nefes alıyorum huşu içinde ona bakarken. *Çok büyük*.

Geri kalanı devasa olduğu için bilmeliydim, Ama şüphelerim olsa bile, şahsen görmek yine de şok edici.

Boxer külotunu kaslı kalçalarından aşağı kaydırırken ağzım sulanıyor ve nefesim kesiliyor. Ereksiyonu takılıyor

bir saniyeliğine malzemenin üzerinde durdu ve sonra yüzümün önünde dışarı çıktı - uzun, sert ve prekumla damlıyor.

Bir an donup kalıyorum, öylece bakıyorum, zonklarken hayranlıkla izliyorum. Beni acele ettirmiyor. Sadece o karanlık aç gözleriyle izliyor, ağır ağır nefes alıyor ve acele etmememe izin veriyor.

"Şu anda bana ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok," diye homurdanıyor. "Hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım."

Parmaklarımı yavaşça etrafına doluyorum ve tüm vücudu geriliyor. Ucunda taze bir damla prekum boncukları var ve öne eğilip nazikçe yalıyorum.

Ben keskin, gırtlaktan gelen bir ses çıkarıyor. "*Mmmmmmm*."

Önce dilimi şişmiş kafasının etrafında döndürdüm. onu ağızma alıyorum, çenemi esnetirken inliyorum.

O çok *büyük*. Çenem şimdiden *ağrımaya* başladı.

"*Siktir...*" diye homurdanıyor, bir eliyle arkasındaki kavrarken diğer elini saçlarıma gömüyor. "Bu ağız cennet gibi."

Kalın tabanını kavırıyorum ve sıkılmış dudaklarımı şaftında aşağı yukarı hareket ettirmeye başlıyorum.

"*Evet,*" diye homurdanarak gömleğini çıkarıp yere atıyor. Elimini sert karın kaslarına doğru kaydırıyorum ve avucumun altında esniyorlar. O kadar seksi ki.

Onu ağızımdan çıkarırken büyük erkeksi taşaklarını avuçluyorum ve düz dilimi alt tarafında yukarı aşağı sürüklemeye başlıyorum. Yemin ederim kafamdan daha uzun ve bileğim kadar kalın.

"Geri sok," diye yalvarıyor, ben kalın tabanını sıkarken gözlerini kapatıyor. "Sulu dudaklarının etrafına sarıldığını hissetmek istiyorum."

Onu tekrar içime alıyorum, daha sert ve daha hızlı emiyorum. O kadar derin inliyor ki göğsümde titreşiyor.

"Lanet , Lucy. Çok *iyisin*, çok iyisin..."

Elimi karışıma eklediğimde başı geriye düşüyor, onu emerken büyük aletini okşuyorum.

"Bu ağzın bana ne yaptığı hakkında hiçbir fikrin yok," homurdanıyor. "Böyle devam edersen boşalacağım bebeğim."

Bunun düşüncesi - onu çözen kişi olmak

-Beni daha cesur yapıyor. Beni çılgına çeviriyor. Onu daha derine alıyorum, kendimi zorluyorum, acıyı geçmeye zorluyorum, daha sert ve daha hızlı emerken ellerim ağzıma sığdıramadığım şeyleri okşuyor.

Gözlerim sulanıyor ve ellerime kramp ama durmuyorum.

Devam ediyorum, onu için çaresizim.

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken, "İşte benim güzel kızım," diye nefes nefese kalıyor. "Durma..."

Büyük kaslı kalçalarını kavriyorum ve onu memnun etmek için sadece ağzımı kullanarak ileri geri sallanmaya başlıyorum. Aletini tükürüğümle kaplamamı izlerken gözlerindeki erotik bakış çok karanlık ve seksi. Yaklaştığını anlayabiliyorum... Keskin nefes alışlarından... Tezgâhı tutuş şeklinden... Karın kaslarının sıkıca esnemesinden...

Aniden başımı kavriyor ve sertçe boşalırken büyük aletini içimde tutuyor.

"*Siktir*," diye kükrüyor, başını geriye atıyor ve zonklayan sikini ağzımda tutarken durmadan küfrediyor. Benim

Sıcak, kalın döl akıntıları ağzımı doldurup istekli boğazımdan aşağı kayarken ıslak kedi sıkıca kenetleniyor.

"Mmmmm," diye inliyorum açgözlülükle onun her damlasını alırken. "İyi kız," diye fısıldıyor ben yavaşça geri çekilirken, sürükleyerek

sıkılmış dudaklarım onun şaftı boyunca. "İnanılmazsın."

Onu bir *patlamayla* dışarı çekiyorum, ama ıslak dudaklarımı silerken ve ona bakarken büyük aletini okşamaya devam ediyorum. Aleti hiç yumuşamıyor ve gözlerindeki o bakış daha da yoğunlaşıyor.

Bakışları *açgözlülüğe* dönüşürken kalbim çarpıyor. Kukum, hayatının gezintisini yapmak üzere olduğunu bilerek ağlıyor.

"Buraya gel," diyor, beni yutacakmış gibi yukarı çekiyor.

Titrek ayaklarımın üzerine kalkarken sertçe yutkunuyorum, amım yanıyor.

Beni kollarımın altından kavırıyor ve kolayca tezgâhın üzerine kaldırıyor, ben kendimi kenarda tutarken bacaklarımın arasına giriyor, kalbim kontrolden çıkıyor. İri bedeninin kalçalarımın arasına sığması için bacaklarımı sonuna kadar açmam gerekiyor.

Karanlık gözleri ağzımda oyalanırken elleri doğrudan kotumun düğmesine gidiyor. "Bunlar," diye homurdanıyor, sabırsız sesi ihtiyaçla kalınlaşıyor, "yoluma çıkıyor."

Düğmeyi açıp fermuarı indirirken zar zor nefes alabiliyorum. Kenara çekiliyor, böylece bacaklarımı birleştirip kotumu aşağı çekebiliyorum. Kıçımın altına indiğinde, bir mağara adamı gibi çekip çıkarıyor ve odanın ortasına fırlatıyor. Kendini benim için kontrol altında tutmaya çalışmasına ama bu konuda berbat bir iş çıkarmasına bayılıyorum. Zar zor bilmek çok ateşli. Ben olduğumu bilmek

Ona bunu yapan benim. Onu sertleştiren benim. Onu ıldırtañ benim.

Sırılısıklam olmuş klotuma bakarken dudaklarını yalıyor. Elimde değil ama inliyorum.

Sırılısıklam oldum ve o da bunu biliyor.

"Ne kadar ıslak ve sulu olduğuna bak," diyor dizlerinin üzerine çökerek. "Ve daha sana dokunmadım bile."

İri elleri kalçalarımı kavrayıp beni tezgâhın kenarına doğru çekerken inliyorum.

Sertçe yutkunuyorum, nefesim kesiliyor. "Sen ne-"

"*Şşşt*," diye fısıldıyor, parmaklarını klotumun içine sokarken gözleri kaynamaya başlıyor. "Sana benim olmanın ne demek olduğunu göstereceğim."

Sonra *yavaşça* indiriyor, beni serin havaya ve yakıcı bakışlarına maruz bırakıyor ve yemin ederim nasıl nefes alacağımı unutuyorum.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Emmanuel

Parlıyor. Pembe, mükemmel, ve çok ıslak
Sadece onu gördüğümde bile boşalabilirdim. Boşaldım-
sıcak dölleri hala boğazını kaplıyor ama tekrar yapmaya
hazırım. O kadar çarpıcı ki.

Onun çıplak amına bakarken sikim ağrıyor. Gözlerimi ondan
alamıyorum. Büyüledim.

Kendini çok açıkta hissediyor olmalı ki bacaklarını kapatmak
için hamle yaptı. Dizlerini tutup bacaklarını açık tutuyorum ve dini
yeni bulmuş bir adam gibi amına bakıyorum. Tapacak bir şey
buldum. Cenneti buldum.

"Lanet olsun, kızım..." Sesim hürmetle kabalaşıyor. "Çok
güzelsin."

Elimi uyluğunun iç kısmında gezdirirken küçük bir nefes
çekiyor.

"Oh," diye inliyor, gözlerini kapatıyor ve başparmağımı ıslak
kıvrımlarının üzerinde nazikçe gezdirirken arkasına yaslanıyor. Bir
dudağını çekiyorum

sakladığı pembenin seksi tonuna hayranlıkla .

"Ben... ben... bunu daha önce hiç yapmadım."

Gözlerim onunkilere kayıyor. Yüzünde utangaç bir ifade var ve eğer mümkünse ona daha derinden aşık oluyorum.

"Bakire misin?"

Başını sallıyor.

Onu bu halde gören ilk erkek olmayı umuyordum ama sormak istemedim. Polis bilgisayarında bir herifi aramak, adresini bulmak ve onu bulup bana ait olanı aldığı için bedelini ödetip ödetmeyeceğimi tartışmak zorunda kalmak istemiyordum.

"Bekledin mi?" Ayağa kalkıp büyük elimle çenesini kavrarken fısıldıyorum.

Sertçe yutkunur ve başını sallar.

Ağzını öpüyorum, sikim her zamankinden daha sert.

"Ben de bekledim," diyorum ona usulca, sıcak nefesimin ayrık dudaklarında gezinmesine izin vererek. "Seninle tanışana kadar hiç doğru hissetmedim. Hiç kimseyi seni istediğim gibi istemedim."

"Beni ne kadar çok istiyorsun?" diye fısıldıyor, ağzıma bakarak.

Sıcak ıslak amını avuçluyorum ve bir iniltiyle her yeri titriyor.

"Sana göstereceğim," diyorum dudaklarımı onunkilerin üzerinde dizlerime doğru inerken.

Bacaklarını iki sıkı tutuşla tutuyorum ve o güzel bakire kedi bir kez daha tam olarak sergilenene kadar yavaşça açıyorum.

Ona dokunulmadığını bilmek... Onu bu şekilde gören ilk erkek olduğumu bilmek-açıkta ve savunmasız... Bu

içimde bir şeyleri değiştiriyor. Beni onu çıkarmak için çaresiz bırakıyor. Ona beklemenin neden yapabileceği en iyi şey olduğunu göstermek istiyorum.

Bacaklarını omuzlarımla üzerine çekip ağzımı onun ıslak sıcaklığına bastırırken ve ilk kez tadına ağzım sulanıyor.

Fuuuccckkkkk... Bu amcık inanılmaz. Saf cennet.

Ağzım bir kez onun üzerindeyken, yavaş gitme şansım yok. Nazik olamam. Bu şekilde olmaz. şu anda olmaz. Onu yiyip bitiriyorum, dilimi dar deliğine sokuyorum, kıvrımlarını yalıyorum, klitorisini emiyorum.

Tezgâha tutunurken inleyip duruyor, başı geriye düşüyor, dudakları aralanıyor, gözleri kapanıyor. Kalçalarını sallayıp ıslak sıcaklığını aç ağzıma bastırırken sakalımı onun sularıyla kaplıyorum.

Her yalamanın tadını çıkarıyorum, daha *fazlasını* istiyorum. Doyamıyorum.

Dilimi düzleştiriyorum ve yavaş ve sert bir şekilde sıcak, lezzetli yarığına doğru sürüklüyorum, sonra adım söyleyene kadar ucuyla klitorisini daire içine alıyorum. Bu ses - "*Emmanuel*"- o nefesli, harap seste... İçimde ilkel bir şeyi uyandırıyor. Bu kızın gitmesine asla izin vermeyecek bir şey.

Zonklayan klitorisine karşı inliyorum ve bana karşı kıvranmaya başlıyor, saçlarımı avuçluyor, bacakları omuzlarımda titriyor. Dilimle klitorisini okşuyorum ve o çaresizlik içinde çığlık atıyor. Yaklaştığını söyleyebilirim...

"İşte bu bebeğim," diye homurdanıyorum. "Ver onu bana. Her damlasını tatmama izin ver. Erkeğin için çözül."

İki parmağımı onun bakir deliğine yavaşça ve derinlemesine sokuyorum ve etrafımda o kadar sıkı kenetleniyor ki kalbim bir anlığına duruyor.

"*Oh, Emmanuel,*" diye inliyor parmaklarımı boğumuna kadar gömdüğümde. "*Oh Tanrım.*"

Ağzımı tekrar onun üzerine koydum, amını emmeye başladım. Boşalıyor. Vücudu kıpırdıyor ve yüksek sesle çığlık atıyor, *sertçe* boşalırken amı parmaklarımı sıkıyor. Tezgâhın üzerinde titrerken, bacakları titrerken, amı *sıkılırken* ve *zonklarken* neredeyse bir avuç saçımı *çekip* çıkaracaktı.

Orgazmı damarlarını doldururken ağzımı onun üzerinde tutuyorum, Vücudunun her santimini bir mutluluk cennetine dönüştürüyorum. Nefes nefese kalmayı ve çılgınca titremeyi bırakıp ağzımı çekmesini bekliyorum. Tadı hâlâ dilimde; tatlı ve bağımlılık yapıcı. Şimdiden bağımlısı oldum. Bundan sonra günde en az bir kez onun balını tatmam gerekecek. Kendimi durduramayacağım.

Geri çekilip ona bakmadan önce şişmiş, hassas klitorisine son bir öpücük konduruyorum.

Mahvolmuş.

Gözler cam gibi. Yanakları kızarmış. Nefes almak için soluğunu tutarken dudakları aralandı, hala artçı şoklardan titriyor. Saçları dağınık ama bu onu çok seksi gösteriyor. Bu haliyle çok güzel - tamamen çözülmüş, vücudu gevşemiş, yüzü sersemlemiş, sanki ona hayatının en iyi kafasını vermişim gibi. Artık utangaçlık ya da tereddüt yok. Bacaklarını açmış

açık, ıslak amı tamamen ortada ve hiç umurunda değil gibi görünüyor.

Yavaşça ayağa kalkıyorum, elimin tersiyle ağzımı siliyorum, göğsüm kabarıyor. "Nasıl hissettin bebeğim?" Fısıldıyorum, sesim kısıtlamadan ve saf huşudan dolayı pürüzlü.

Sersemlemiş bir halde bana göz kırpmıyor. Başı hafifçe sallanıyor ve bana hafif, hülyalı bir gülümseme veriyor.

"Bacaklarımı hissedemiyorum," diye fısıldıyor.

Sırıttıyorum ve eğilip burnumu onunkine değdiriyorum. "Bu iyiye işaret."

Gülüyor -yumuşak ve nefessiz- ve kalbim göğsümde sıkışıyor.

Kollarımı kalçalarının altından ve sırtından geçirerek, sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi onu yavaşça tezgâhtan kaldırıyorum. İçimde eriyor, başı omzuma yaslanıyor, çıplak teni göğsüme bastırıyor.

"Tuttum seni," diye fısıldıyorum, onu kendime yakın tutuyorum, tişörtünü ve sütyenini çıkarmanın heyecanıyla.

Aramızda hiçbir şey olsun istemiyorum. Onu koridorda taşırken Cutter'a bakıyorum. Hâlâ baygın, ki şu an umurumda değil. Onu istemiyorum

kesiyor.

Yatak odasını ararken Lucy'yumuşak nefesleri boynumu ısıtıyor. Ofisini görüyorum ve sonra odasını bulup kapıyı ayağımla iterek açıyorum. Lamba açık, ışık alçak ve romantik. Mükemmel.

Onu yavaşça yatağa yatırıyorum, başını yastığa koyuyorum ve gerçek olduğuna inanamıyormuşum gibi onu izliyorum. Hala bunun bir rüya olmadığına ikna olmuş değilim. Belki de hayal gücümün bir ürünüdür. Her neyse, sürdüğü sürece tadını çıkaracağım.

Sikim hâlâ sert ve ağrıyor ama acele etmiyorum. Buna gerek yok. Bütün gece bizim. Sonsuza kadar. Gömleğini alıp yavaşça çıkarırken gözleri açıldı.

Kollarını kaldırıyor ve ben de başının üzerinden çekiyorum. Dantelli beyaz sütyeninden fırlayan göğüslerini gördüğümde nasıl nefes alacağımı unutuyorum.

Arkasına uzanıp kancaları çözdüğümde yorgunca gülümsüyor. Yavaşça çekip çıkarıyorum, sallanan göğüslerinin her hareketine hayret ediyorum. Tam da bu kızın daha mükemmel olamayacağını düşünürken...

Gözlerini açıyor ve onu ilk kez soyup sütyenini yere atarken beni izliyor.

Gözlerim muhteşem manzarayla bayram ediyor. Göğüsleri aşağıya doğru yuvarlanıyor, yumuşak, dolgun ve karşı konulmaz. Hayatımda gördüğüm en güzel kıvrımlara sahipler. Meme uçları zaten sıkı, derin pembe bir pembeyle kızarmış, bu da sikimin ihtiyaçla seğirmesine neden oluyor.

Bir nefes çekiyorum, bir an için geri çekilip bakıyorum. Göğsünün her nefes alışında nasıl yükselip alçaldığını, göğüslerinin hareketle birlikte nasıl hafifçe zıpladığını izliyorum. Çok erotik ve gerçek.

"Tanrım, Lucy," diye mırıldanıyorum, sesim kalın. "Seni ."

Dudağını ısıyor, biraz utangaç ama gözleri sıcak ve güven dolu. Ona daha önce hiç bu kadar güzel bir şey görmemiş gibi biliyor ve haklı.

Eğiliyorum ve dilimi meme ucuna götürmeden önce dudaklarımı bir göğsünün kabarıklığı üzerinde gezdiriyorum. Onu ağzıma alıp dilimi üzerinde kaydırduğımda altımda titriyor ve inanılmaz bir hisle inliyor.

Her iki memesini de aynı anda avuçluyorum, diğerine geçmeden önce bir meme ucunu emerken masaj yapıyor ve yoğuruyorum.

Yaramaz küçük eli sikimi buluyor ve ben göğsünün her santiminin tadını çıkarırken o beni okşamaya başlıyor.

"Emmanuel," diye fısıldıyor elini ağrıyan şaftımda bir aşağı bir yukarı gezdirirken. "Seni içimde hissetmek istiyorum."

Cam gibi gözlerine bakıyorum, hala bunun gerçek hayat olmasının şokundayım. Nasıl bu kadar iyi olabilir? Bunu hak etmek için ne yaptım? "Üstüme gel." Kollarımdan tutup beni kendine çekti.

ona.

Açılmış bacaklarının arasına tırmanıyorum, onu ezmek için ağırlığımı yukarıda tutuyorum. Sikimi tekrar eline alıyor ve bakır amına doğru çekiyor.

Büyük başım onun ıslak, sıcak girişine dokunduğunda ikimiz de inliyoruz. Biraz baskı uyguluyorum, kalçalarımı ileri doğru iterek onun sıcaklığına doğru kayıyorum. Her seferinde yavaşça bir inç içeri itip bekaretini sonsuza dek alırken nefes nefese kalıyor ve tırnaklarını kollarıma geçiriyor.

O artık benim. Tamamen benim.

Yavaş gitmeye çalışıyorum, ama sikimin tabanı klitorisine çarpana kadar kaymayı durduramıyorum. Vücudu altımda sıkılaşıyor ve bedenime alışmaya çalışırken kısa ve hızlı nefes almaya başlıyor. Ben iri bir adamım, o ise ufak tefek. Umarım ona zarar vermiyorumdur, ama aynı zamanda denesem çekip çıkarabileceğimden de emin değilim.

Amcığı etrafımda kenetlenmiş, ben kendimi onun içinde tutarken sikimi sıkıyor. Nefes alamıyorum. Düşünemiyorum. Tek odaklanabildiğim tatlı gerginlik.

inatçı bir zevk. Kızımın içinde olmanın tarif edilemez hissi.

"Oh, Emmanuel," diye inliyor, yüzü acıdan iki büklüm olmuş bir halde altımda kıvranıyor. "Çok büyüksün. Çok büyüksün."

Kalçalarımı yavaşça sallamaya başlarken terli yüzünü öpüyorum, amını rahatlatmaya çalışıyorum. Aşağı uzanıyorum ve onu açmaya yardımcı olmak için klitorisini ovmaya başlıyorum ve biraz işe yarıyor, ama hala inanılmaz derecede sıkı.

İçimdeki ilkel parça ona sertçe onu ihtiyacım olan şekilde almak istiyor. Ama bu yoğun dürtüyle savaşıyorum ve kızıma ihtiyacı *olduğu* şekilde bakıyorum. Kalçalarımı yumuşakça sallarken yüzünü ve boynunu öpüyorum, ona rahat hissetmesi için ihtiyaç duyduğu kadar zaman veriyorum.

Ben kendimi onun üzerinde tutarken kollarıma yapışıyor, sikim onun sıcaklığının derinliklerine gömülüyor.

"Ben iyiyim," diye fısıldıyor, vücudu hâlâ altımda titriyor olsa da. "Büyüksün ama bununla başa çıkabilirim."

Yavaş yavaş, her seferinde bir yumuşak dar inç dışarı çıkarken göğüslerini öpüyorum. Sikim kayarak çıkmadan hemen önce, onun bakire amına planladığımdan biraz daha sert bir şekilde geri sokuyorum. atıyor. Homurdandım. Her şeye yeniden alışırken ikimiz de birbirimize . Onun sıkılığından dişlerimi sıkıyorum. O da kalın bedenimden dolayı tırnaklarını trisepslerime geçiriyor.

"Çok iyi hissediyorsun," diye inliyorum, yavaşça içeri ve dışarı itmeye başladığımda her santimimi almasını izliyorum. Bu şimdiye kadar gördüğüm en çarpıcı manzara - kızım altımda çıplak, ona verdiğim her şeyi alıyor. Onun benim olduğuna dair aklımda hiçbir şüphe yok. Birbirimiz için yaratılmışız.

Sikime bakıyorum ve onun bakire kremiyle kaplandığını görünce inliyorum. Bu seksi görüntü, son ince kontrol parçasını da çözmekle tehdit ediyor.

"Hiç böyle bir şey hissetmemiştim," diye fısıldıyor, tahrik ve şehvet dolu cam gibi gözleriyle beni izliyor.

"Ben de öyle," diye fısıldıyorum onu öpmeden önce. Onu daha sert sikmeye başlarken dilimi ağzına sokuyorum, daha derin, daha güçlü vuruşlarla içeri itiyorum.

Vücudu sanki daha da fazlasını almaya çalışıyormuş gibi bana yükseliyor. Yumuşak göğüslerinin göğsüme baskı yapmasını, o sert küçük meme uçlarının tenimi kazımasını seviyorum. Kolumu onun altına kaydırıyorum ve hızımı artırıp sikimi daracık amına sokarken onu kendime doğru çekiyorum.

Hepsini alıyor, inliyor, sızlanıyor ve durmamam için yalvarıyor.

Homurdanıyorum ve yüzümü boynuna gömüyorum, şimdi daha sert itiyorum, vücutlarımız içgüdü gibi hissettiren bir ritme kilitlendi. Altımda inliyor, tırnakları sırtımı kazıyor, adımını bir dua gibi inliyor.

"Sen benimsin, Lucy. Her ."

"Biliyorum," diye inliyor, sesi titriyor. "Ben her zaman senin oldum."

Onu sert ve sahiplenici bir şekilde öpüyorum, sanki ruhunun her parçasını ele geçirmeye çalışıyormuşum gibi çaresizce içinde hareket ediyorum. Ve belki de öyleyim.

Çünkü biliyorum, kimse onu benim gibi sevemeyecek. Kimse ona böyle dokunamayacak.

O benim. Tamamen benim.

Boşalmaya başladığında bu sızlanmalar ve inlemeler çığlıklara ve nefes nefese kalmaya dönüşüyor. Onu daha sıkı tutuyorum ve daha sert beceriyorum,

onun sikimin üzerinde çözüldüğünü hissetmek istiyordum.

"Evet," diye homurdanıyorum, hızımı artırıyorum. " boşal. Erkeğine boşal."

"*Oh, Emmanuel,*" diye haykırıyor, orgazm olurken kulağıma çılgılık atıyor. Sıcak ve hızlı bir şekilde onu parçalıyor, amcığı sert horozumda sıkılaşıırken ve nabız atarken vücudunu sallıyor.

Acımasızca itmeye devam ediyorum, sertçe boşalırken ona hiç merhamet etmiyorum, masum küçük amcığı artık o kadar masum değil.

Bana yapışıyor, titriyor ve nefes nefese, dudakları boynumda, göğsümde, ulaşabildiği her yerde öpücükler fırçalıyor. Hâlâ içine gömülmüş durumdayım, zor tutuyorum, her kasım gergin ve sıkı.

Ama ben daha
fazlasını istiyorum.

Daha fazlasına
ihtiyacım var.

Bu kızı doğurmam lazım. Onu hamile bırakmak istiyorum. Onu tohumlarımla doldurmak istiyorum.

"Arkanı dön," diye homurdanıyorum, sesim ihtiyaçla sertleşiyor. "Ellerinin ve dizlerinin üzerine."

Yoğunluğum karşısında inliyor ve sonra dört ayak üstüne düşene kadar kayıyor. Vücudu kızarmış ve parlıyor, sırtı kavisli, saçları vahşi ve kontrolden çıkmış, tam da sevdiğim gibi. Omzunun üzerinden bana dönüp baktığında - yanakları pembe, dudakları ayrık, gözleri tahrik dolu - neredeyse kendimi kaybediyorum.

Kıçı mükemmel, yuvarlak, yumuşak ve benim sahiplenmem için yapılmış. Kaygan kıvrımları parlıyor, şişmiş ve açık, kremiyle kaplı, içine geri batmam için yalvarıyor. "Kahretsin, meleğim," diye homurdanıyorum, kendimi tekrar hizaya getirirken kalçalarını kavriyorum. "Şu bak. Bu halinle çok güzelsin.

Bu çarpıcı manzarayı asla unutmayacağım."

Yavaş ve kalın bir darbeyle içine girip, dar ve sıcak amının derinliklerine daldığımda ağır bir şekilde inliyor. Kemerli, bana karşı geri itiyor ve hareket etmeye başladığımda ellerim belinin etrafında sıkılıyor.

Açı daha derin. Daha sıcak.

G noktasına vurduğumu söyleyebilirim çünkü ne zaman içeri itsem ağlamaya devam ediyor, yoğunluktan titriyor.

Elimi onun kemerli omurgasından yukarı kaydırıyorum, altımda titrediğini hissediyorum ve saçlarından bir avuç tutuyorum. İleri doğru iterken onu geri çekiyorum, kalçalarımın her sert pompasıyla onu sikime çekiyorum.

Tepki verme şekli çok seksi; küçük nefes alışları, şehvetli inlemeleri, o yuvarlak kıcını oynatışı. Bu güzellikle uzun süre dayanamayacağım.

"Bu amcık artık benim," diye homurdanıyorum, sesim sahiplenici bir aılıkla kalınlaşıyor. "Anladın mı?"

"*Evet*," diye inliyor, başı öne eğik, nefesi kesik. "*Senin*."

Saçlarını bırakıyorum ve kalçalarını öyle sert kavırıyorum ki Parmaklarımın onu tuttuğu yerde kırmızı izler var ama şikayet etmiyor. Bu onu daha da tahrik ediyor gibi görünüyor.

Sert ve hızlı bir şekilde iterken, onu yetiştirme düşünceleri aklımı dolduruyor, amının her dar inçini büyük horozumla dolduruyorum. Onu istiyorum. Her şekilde.

Vücudu benimkiyle senkronize oluyor; vahşi, aç ve ritme kilitlenmiş. Kalçalarını geriye doğru bastırıyor, ona verdiğim her itişe karşı itiyor.

"Yaklaştım," diye homurdanıyorum, sesim sert ve alçak. Sıcaklık, ıslaklık, sıkı sıkışma... Hepsi çok fazla.

O da yaklaştıkça inlemeleri daha da yükseliyor. Yuvarlak kıcını kavıyorum, kontrolüm hızla kayıyor. Vücudu altımda titriyor.

Başını çevirip bana bakıyor, gözleri şehvetle parlıyor ve bu beni tamamen çözüyor. "İçime boşal," diye yalvarıyor. "Amıma boşal."

Tek gereken bu.

Kendimi onun içinde tutarken vücudumu esneterek sertçe itiyorum. İkimiz de aynı anda boşalırken çığlık atıyoruz, orgazmlarımız zaten senkronize.

Sarsıldıkça ve gibi attıkça sikimi derinlerde tutuyorum, bekleyen rahmine sıcak bir sperm yükü gönderiyorum. Bu şimdiye kadar yaşadığım en yoğun duygu. Hayatımın en güzel anı.

Tohumun son damlası benden çıkıp ona girdiğinde, mahvoldum. Aldığım her sert nefeste göğsüm kabarıyor.

Dışarı çıkıp yatağa yığılırken gözlerimi ondan hiç ayırmıyorum, kucağıma çekiyorum ve dünyadaki en değerli şeymiş gibi sarılıyorum. Benim için öyle.

"Oh, Emmanuel," diye fısıldıyor o güzel gözleri kapanırken. Üçüncü orgazmından sonra uyanık kalamıyor.

Aldırmıyorum. Sadece yüzümde memnun bir gülümsemeyle onu izliyorum, bu çarpıcı kızın tamamen benim olduğunu biliyorum.

Birlikte uzun ve güzel bir geleceğimiz olduğunu bilmek.

Ve o geleceğin şimdi başladığını bilerek.

EPILOG

Lucy

Bir yıl sonra...

!!

Şu kollara bak," diyor Henry, o kolların
masa dört sürahi bira taşıyor. "Emmanuel, sen
onu eğitiyor muydun?"

Adamım gözlerini şakacı bir şekilde memur arkadaşına dikeyor.
"Kızımın kollarına bakmayı kes."

"Beni yeterince eğitmiyor," diyorum gülerek, onları masanın üzerine indirirken, neredeyse birini döküyordum. "Tuvaletin önünden geçerken neredeyse düşürüyordum. Biraz ağırlar."

Ryland gülerek uzanıp bir tane alıyor ve bardağını dolduruyor.
"Henry yine de yerden içebilirdi."

Henry bardağını doldururken kıkırdayarak, "Yalan söylemiyor," diyor. "Yine de bir pipete ihtiyacım var."

Emmanuel'e bakarken gülümsüyorum. Tabii ki gözleri benim üzerimde. Her zaman benim üzerimdeler. Elinde değil.

Bugün bana sürpriz yaptı, restoranıma geldi ve tüm polis gücüyle birlikte masama oturdu. Onu gördüğüme çok sevindim. Çıkmaya başlayalı sadece bir yıl oldu ama tüm bu insanlar şimdiden ailem gibi hissettiriyor.

Santiago hariç. O sessiz ve onu tam olarak anlayamıyorum. Hâlâ ne yapmaya çalıştığından emin değilim. Şu anda bile, hala eğlenceye katılmıyor.

"Lucy, işte içki içebilir misin?" Cara bana bira ikram ederek soruyor.

Etrafta patronum Jacob'ı arıyorum ve onu göremeyince yanına çömeliyorum. Soğuk biradan uzun bir yudum alırken sırtarak "Hayır," diyorum. Dostum, bu çok iyi .

"Bir tane daha istersen nerede olduğumu biliyorsun," diyor Cara göz kırparak, ben biraz çakırkeyif ayağa kalkarken. Tanrım, ne kadar hafif biriyim.

Oh hayır... Ne zaman çakırkeyif olsam, Emmanuel'in yanında kendimi kontrol edemiyorum. Ona sahip olmak *zorundayım*. Sanki bir büyüünün etkisi altındayım.

Polis üniforması içindeki seksi erkeğime bakarken alt dudağımı kemiriyorum. *Oh hayır...* Alkol *artı* o karşı konulmaz üniforma *artı* saçlarını yeni kestirmiş... Hiç şansım yok.

Arkasından yürüyüp elimi geniş omuzlarında gezdirirken zaten çok tahrik olmuş durumdayım. Amım heyecandan zonkluyor.

Vay canına, kızım. Vardıyanın sonuna kadar beklemen gerekecek.

Angelo'yla olan olaydan bu yana bir yıl geçti. Asla peşimize düşmedi. Eyalet polisi onu buldu.

ve kaza olduğuna karar verdiler. Hız yaptığını ve uçurumdan yuvarlandığını düşünmüşler. Ateş topu o kadar sıcaktı ki geride kalmış olabilecek tüm kanıtları yaktı. Gazetede ki kısa makaleyi okuduğumda rahatlayarak ağladım.

Birlikte geçirdiğimiz ilk iki haftadan sonra Emmanuel benim yanıma taşındı. Cutter ve Rocky birbirlerinden ayrılamadıkları ve köpeğim zaten çok şey atlattığı için benim evimde seçtik. Emmanuel kendi evi daha büyük olmasına rağmen itiraz bile etmedi. O çok tatlı biri.

Ona bayılıyorum.

Bira kan dolaşıma karışıyor ve kendimi tutamamaya lezzetli erkeğime bakmaya başlıyorum. Neden buraya bu kadar ateşli ve baştan çıkarıcı görünerek gelmek zorunda? Bana ne yaptığının farkında değil mi?

"Emmanuel," diye fısıldıyorum kulağına, herkes biralarını yudumlayarak sohbet ederken. "Depodaki ağır bir şey için gelip bana yardım eder misin?"

Rahatça ayağa kalktı ve beni üst kattaki depoya kadar takip etti. Burası tüm kuru stokların bulunduğu depo odası, bu yüzden öğle yemeği telaşı sırasında kimse burada olmamalı.

İçeri girer girmez kapıyı kapatıp üzerine atlıyorum.

"Vay canına," diyor sikini tutup dudaklarını öperken. "Şimdi, bu bir hizmet."

Kukum sıcaktan ağrırken sırtıyorum. "Sadece en sevdiğim müşteri için."

"Hizmet edecek masalarınız yok mu?"

"Evet," diyorum horozunu ovuştururken, daha sert ve daha uzun olduğunu hissediyorum. Kahretsin, buna çok ihtiyacım var. "İşte bu yüzden hızlı gitmeliyiz."

Hiç vakit kaybetmedi. Saniyeler içinde külotum ayak ve eteğim belime kadar sıyrılmıştı. Aletini çıkarıp arkamdan içime sokarken beni kapıya doğru itiyor.

Güçlü eli ağzımı kapatıp çığlıklarımı bastırmasa çığlık atacaktım.

Erkeğimin büyük, görkemli aletinin her tarafına boşalmam için sadece birkaç sert itiş gerekiyor.

Sertçe itip beni sıcak dölleriyle doldururken devasa vücudu titriyor.

Onu seviyorum. O en iyisi.

"Büyük bir bahşış alacaksın," homurdanıyor içimden çıkıp pantolonunu yukarı çekerken.

"Bana zaten büyük bir bahşış verdin," diyorum, külotumu yukarı çekerken kanım alev alev yanıyor, içimde parlayan sıcak spermini hissediyorum.

"Ve eve döndüğünde tekrar alacaksın," diyor sırtarak.

Yanağından öpüyorum, saçımı düzeltiyorum ve seksi bir polisle yasaları ihlal etmemiş gibi rahatça yürüyorum.

". "

Belki erken bitirmeye çalışırım.

EPILOG

Emmanuel

Yirmi Yıl Sonra...

!!

Onun bizde kalacağına inanamıyorum," diyor Arthur. yüzümde kalıcı bir gülümsemeyle eve dönüyorum. O bizim Dört çocuğun en küçüğü. Kızım ve ben son yirmi yıldır çok meşguldük. Dört çocuklu harika bir ailem, on yıl önce bu yaz satın aldığımız göl kenarında muhteşem bir evim var ve tabii ki hala Lucy'ye takıntılıyım.

"Onu kucağıma almak istiyorum," diyor Becca, ağabeyi Oliver'la tartışırken. "Onu çok uzun zamandır tutuyorsun."

"Tamam," diyor Oliver onu teslim ederken. "Ama ben yine bir sıra istiyorum."

"Daha bana sıra bile gelmedi," diyor Samantha.

Çocuklar tartışıyor ama bu ruh halimi bozmayacak. Bugün olmaz.

Bunu uzun zamandır planlıyordum ve sonunda o gün geldi. Bugün Lucy'nin doğum günü ve ona çok büyük bir sürprizim var: sevimli bir Rottweiler yavrusu.

Cutter hakkında konuşuruz. İkimiz de o köpeği severdik. Bizimle birlikte dağlarda yürüyüş yaparak, gölde oynayarak, arkadaşı Rocky ile güreşerek ve çocuklarımızın her biriyle kucaklaşarak çok güzel bir hayat geçirdi. Uzun ve huzurlu bir hayat yaşadı ve ne zaman onu görmek istesek, onu Rocky'nin yanına gömdüğümüz en sevdiği yürüyüşe gidip ziyaret ediyoruz.

O köpek daha iyi bir hayat isteyemezdi. Ben de isteyemezdim. İkimiz de her şeyi Lucy'e borçluyuz.

O benim hayalimdeki kız, ruh eşim, her şeyim. Bu kadar şanslı olduğuma inanamıyorum.

O köpeğe çok şey borçlu olduğumu biliyorum çünkü o olmasaydı kızım şehrimde asla adım atamazdı.

Evde dört ayaklı bir arkadaşımız olmayalı uzun zaman olmuştu ve sanırım artık hepimiz hazırız.

Arabayı garaj yoluna çektiğimde çocuklar hala yavruyu kimin tutacağı konusunda kavga ediyor. Eve gelme hissini seviyorum. Bu evi ve içindeki insanları çok seviyorum. Olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok.

"Anneme kim verecek?" Samantha soruyor.

"İstiyorum," diyorum yavru köpeği ondan alarak. "Bu benim fikrimdi, tüm işi ben yaptım ve onu eden kişi olmak istiyorum."

Hepsi hayal kırıklığı içinde iç geçiriyor ama kimse benimle tartışmıyor. Kadınımı memnun ederek anımı yaşamama izin verdiler.

Oliver Lucy'yi almak için eve doğru koşarken köpeği kaldırıp ona gülümsüyorum. İpeksi siyah tüyleriyle gerçekten çok tatlı,

kahverengi burun, ve kaşlar için küçük kahverengi noktalar.

kemirmeye çalıştığında gülüyorum.

"Kız arkadaşım seni çok sevecek," diye fısıldıyorum ona.
"Muhtemelen biraz kıskanacağım."

Oliver Lucy ile dışarı çıkarken onu arkamdan tutuyorum.

"Ne oldu?" diye soruyor, bir şeyler olduğunu anlamış gibi sırtarak.

Bunca yıldan sonra, hala nefesimi . O benim evim. O muhteşem gülümseme, o vahşi sarı saçlar, o baştan çıkarıcı kıvrımlar... O hala istediğim tek kişi. Şimdiye kadar istediğim tek kişi.

Lucy'ne her zaman tapacağım.

"Bu da *başka* bir doğum günü hediyesi mi?" diye soruyor, elimi arkamda tuttuğumu görünce sırtarak başını eğiyor. "Bana zaten çok şey aldın!"

"Bir tane daha," diyorum kalbim küt küt atarken. Dün gece uyumamıştım bile, bu an için çok heyecanlıydım. "Gözlerini kapat."

Onları kapatırken gülümsüyor.

Yeni yavru köpeğini alıp yüzünün önünde tuttuğumda çocuklar heyecanla kıkırdıyor.

"Tamam," diyorum nabzım hızla atarken. "Aç."

Gözlerini açıyor, derin bir nefes alıyor ve sevinç çığlıkları atarak yavru köpeği yakalıyor ve asla bırakmayacakmış gibi ona sarılıyor.

Şimdiden çok iyi arkadaşlar ve evet, biraz kıskandım.

Ama mümkün olan en iyi şekilde.

Son

Daha fazla Lucy ve Emmanuel ister misiniz?

*Sadece bülten abonelerimin yararlanabileceği bonus bölümü
edinin!*

Lucy, Emmanuel'in polis tişörtünden başka bir şey giymeden mutfağa girdiğinde, Emmanuel kahvaltıyı tamamen unuttur ve ona ana yemek yapar.

[Buradan Kaydolun](#)

DAHA FAZLA DAĞ ADAMI!

[Dağlarda Kaybolmak](#)

[Dağlardaki Arzu](#)

[Dağlardaki Tutku](#)

[Dağlarda Bulundu](#)

[Dağlarda Huysuz](#)

[Dağlarda Özlem](#)

[Dağlarda Saklanmak](#)

[Dağlara Düşmek](#)

[Dağlarda Özlem](#)

[Dağlarda Cızırdayan](#)

[Dağlarda Çarpışmak](#)

[Dağlarda Susuzluk](#)

[Yeşil Dağ Çocukları Kutu Seti #1 \(1-5 Kitaplar\)](#) .

[Yeşil Dağ Çocukları Kutu Seti #2 \(6-10. Kitaplar\)](#) .

[Sabitlenmiş Dağ Adamı](#)

[Dağ Adamı Kurtarıldı](#)

[Dağ Adamım İlham Perisi](#)

[Dağ Adamı Kutu Seti](#)

Hepsi Kindle Unlimited'ta!

Gelin ve özel Facebook Grubuma katılın!

[OTT Aşığı Olmak İçin Buraya Tıklayın!](#)

Olivia T. Turner'ın VIP okuyucuları için özel bir grup. Olivia ile etkileşime geçmek, en son OTT haberlerini almak, kapaklara ilk bakış, tanıtımlar, özel alıntılar, çekilişler ve daha fazlası için gelin!

Katılmak için Over The Top Alfa Erkeklerini sevmelisiniz!

AUDIOBOOKS

Tüm sesli kitap koleksiyonuma göz atın!

En sevdiğiniz OTT hikayelerinden her zaman daha fazlasını
ekliyorum!

Greene Mountain Boys'u bugün Sesli Kitap olarak dinleyin!

[OTT Sesli Kitaplar](#)

OTT Bültenine Özel ÜCRETSİZ!

[Bültenime Katılın ve Okumaya Başlayın...](#)

TAKİP EDİN BENİ...

Olivia T. Turner'ın 100'den fazla kitabının tam listesine şu adresten ulaşabilirsiniz:

www.OliviaTTurner.com

amazon.com/author/oliviattturner

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

